

அ ல் லி ய ர சி

(ஓர் இனிய தமிழ் நாடகம்)

இது

பாமாவிஜயம், லநாங்கீ-ல்லிதாங்கீ,
ராஜாகோபிசந்த், மதாலஸா, வள்ளிபரிணயம்,
ஆகிய இந்நாடகங்களை யியற்றிய
ஓர்ஜினல் ஆக்டர்

ஸி. எஸ். கல்யாணராமய்யர்

எழுதியது.

முதற்பதிப்பு 1000.

சென்னை

ஸௌத் இண்டியன் பிரேஸ்,
18, லிங்கசேட்டி வீதி, ஜார்ஜுடவுள்.

1912.

(காபிரைட் ரிஜிஸ்டர்டு.)

விலை ரூ 4.]

[தபாற்கூலி வேறு.

மு க வு ரை.

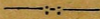
கனவான்களே! 'வெண்பாவிற்புகழேந்தி' யென்று பிர
 க்தமாகக் கூறப்படும் புகழேந்திப்புலவர் ஒருசமயம் அம்
 னபாகப் பாடியிருக்கும் இந்த அல்லியரசி யென்னும்
 புதமான கதையை இந்நாளிலனேகர் விசித்திர ஸீன்க
 டனும் பாடல்களுடனும் அரங்க பூமியில் நடித்து வரு
 ளுார்கள். கதாபாகம் வேடிக்கையாகத் தோன்றினாலும் இது
 ஜனங்களுக்கு நல்லறிவைப் புகட்டக்கூடியதாகவு மிருக்கிற
 தென்று தோன்றி நானும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் இக்
 கதையை ஒரு சிறிய நாடகமாக எழுதினேன். யாவரா
 மும் தடுப்பதற்கரிய கர்மமானது தெய்வத்தன்மை, சிநே
 , கல்வி, நற்பழக்கம், இடம், காலம், மானம், பிரா
 மயம் முதலியவைகளை மறக்கச்செய்து துணியைக் கொ
 ளுமென்பது கதாநாயகனாகிய அருச்சுனன் நடிப்பால்
 ளங்கும். ஆகையால் நாடக கம்பெனியார்களும் மற்ற நாட
 ாபிமானிகளாகிய கனவான்களும் இதை யங்கீகரித்து வாங்
 கிப்பார்த்து தோஷங்களை விலக்கிக் குணபாகத்தைக்கண்டு
 ஸந்தோஷிக்கக் கோறுகிறேன். இதுவிஷயத்தைச் சீர்பார்த்து
 அச்சிடுவதற்கு வேண்டிய உதவிகளைச்செய்த எனது நண்ப
 ான சென்னை "இந்து நேசன்" பத்திரிகை மாணேஜர்
 ா-ஈ-ஸ்ரீ D. அநந்தய்யர் அவர்களுக்கு எப்போதும் நான்
 றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கொண்டயம்பேட்டை,
 திருச்சி.
 2-9-1912.

C. S. கலியாணராமய்யர்.

நாடகப் பாத்திரங்கள்.

அர்ச்சுனன் /	...	பாண்டவரில் மூன்றாவது	
			[அரசன்]
கிருஷ்ணன் /	...	துவாரகாபதி	
தர்மர், பீமன், நகுலன்,	}	அத்தினுபுரத்து அரசர்கள்	
ஸாகாதேவன்			
குப்பன்செட்டி /	...	வாணியச் செட்டி	
முத்து உடையான் /	...	குடியானவன்	
கஞ்சகி	...	வேலைக்காரன்	
அல்லியரசி	...	மதுராபட்டணத்தரசி.	
செங்கமலம்	...	அல்லியின் மந்திரி.	
விஜயவல்லி	...	சேனைத்தலைவி	
பங்கஜவல்லி, கனகவல்லி ...	...	இரண்டு பெண்வீரர்	
ரூபாவதி	...	நாட்டியப் பெண்	
மாயப்பெண்	...	பெண் வேடம்பூண்ட அர்ச்	
			[சுனன்]
குாத்தி	...	கிருஷ்ணன் மாறுவேடம்	
பிடாரன்	...	கண்ணன் மாறுவேடம்	

பிராமணன், சிறுபெண், தண்ணீர்பந்தல் காரர்கள்,
போர்வீரர்கள், பூதங்கள் &c.

கதாபாகம்: மதுரையிலும் அத்தினுபுரத்திலும்.

2

ஸ்ரீ கணேசாய நம: ஸ்ரீ ஷண்முகன் துணை. ஸ்ரீ ராமஜெயம்,
“அகிலாண்டவள் துணை.”

அல்லியரசி நாடகம்.

அங்கம்—I.

முதற் களம்.

இடம்—மதுரை, பட்டணத்தில் ஒருபாசம்.
பாத்திரங்கள்—குடிகள் பிரவேசம்.

அபங்கமெட்டு.

வாழ்வதிற்கு மகாகஷ்டம்	
வந்திமீம்மான நஷ்டம்	(வந்தி)
வருஷம் குறைந்ததினாலே	
வளமுமில் புவிமேலே	(வள)
அரசியின் சட்டமோ கொடுமை	
அனுசரிப்பது மிக கடுமை	(அனு)
தானியவினைவோ கொஞ்சம்	
தாணிமுழுவதும் பஞ்சம்	(தாணி)
எப்படி அரசிமுன் செல்வோம்	
எந்தவிதம் வினையை வெல்வோம்	(எந்த)
தாயேமீனாஹி காப்பாய்	
தயவுளவுன்கண்ணால் பார்ப்பாய்	(தய)

வா—செட்டி—அடேயப்பா, இந்த வருசம்பேலே எந்த வருசமு மில்லையப்பா! என்ன கட்டம்! மாமாய் ஜீவனம் பண்ண முடியாது. சரியான காலத்தே மழையிலலை. கம்மாயிலே குளத்திலே தண்ணியிலலை; தானிய விளைவு மோசம்; ஒரு எள்ளா, கொள்ளா, கம்பா, சோளமா, மொச்சையா, முத்தா, எல்லாம் அரைவாசிதான். வரிக்காச்சா, வாசிக்காச்சா, சோத்துக்காச்சா, துணிக்காச்சா, இந்த வருசம் எளவு, கல்லாணம் வேறு நடக்காணுமே முன்னே பரிசம் போட்டாச்சே மீலாச்சி, என்னவளிதான் விடுவாயோ.

குடிகள்—அடே, அந்த எளவெல்லாம் எப்படியாவது ஆகட்டும். முன்னே பின்னே, சௌகரியம்போலே முடிச்சுக் கலாம். இன்றைக்கு ராசகெடுவாச்சேயப்பா, தானியம் காசபணம் சேந்துபோச்சா, முடிச்சென்ன? பெரிசா இருக்கே.

(கிருஷ்ணனும் அருச்சுனனும் பிரவேசம்.)

ராகம்—பியாகீ, ஆதிதாளம் ('எகிவ்போ' மேட்டு.)

அ—கண்ணனே கார்மேக வண்ணனே வருவீர்
புண்ணிய தீர்த்தங்கள் மகிமையைப் புகலுவீர்
மாதவனே மாதர் மனத்தரை மாரனே
யாதவகுலமணி யார்க்குஞ் சிகாமணியே

கி—மா க்ஷிமை தங்கிய மாநதிகளாடி

மீலாக்ஷி வாழ்மாநகர் மாமதுரையடுத்தோம்

ஆக்ஷியாய் நம்சிவன் ஆலாஸியநாதன்

[காக்ஷியாய்க் கண்களிக்க அரசாக்ஷிசெய்வதைப் பாராய்

அ—லீலைகளறுபத்து நான்கு திருக்கூத்தம்

வேலைகுமுலகத்தார் சாலமகிழவாடி

சாலகைளிறறினமும் வேள்விகளோங்கவே

சந்திரகுடன் மனதில் சந்தோஷம்பாடவே

கி— மாநதிவேகவதி மகிமையை யாரறிவார்
 மாதவமுனிவரும் மற்ரோருந் தெரிவாரோ
 மாதர்க்கரசி கயற்கண்ணாள் கண்டுகளிக்க
 மாயமாய்வரச்செய்த மாநில கங்கையிதே.

அருச்சுனா, விந்திய மலையின் தென்புறமாயுள்ள திவ்விய தேசங்களில், இப்பாண்டியநாடு மிகச்சிறப்புற்றோங்கி, பென் லுட்டிற்குச் சமமாக விளங்குகிறது. மனதிற்கும் கண்களுக் கும் மறக்கமுடியாத இன்பத்தைக் கொடுக்கிறது பார்.

அ—கண்ணா, சைலாஸபதியே சோமசுந்தர பாண்டிய னாக எழுந்தருளி, அரசவகித்து, அனந்தத் திருவிளையாடல் கள் அடியார்கள் அகமகிழ்ச் செய்தருளிய மகா புண்ணிய பூமியல்லவா? என்போலியர்க்கு மனதைத் தொடர்ந்துவந்த தாபங்களினைத்தையும் போக்கி, ஒப்பற்ற ஆனந்தத்தைக் கொ டிக்கக்கூடியது. மூலாதாரமுதல் மேலே யேற்பட்ட பன்னி ரண்டு ஸ்தானங்களுக்கும் மேலானதாயுள்ள நிலையென்று பெரியோர்கள் இத்தலத்திற்கு துவாத சாந்த ஸ்தலமென்று பெயரிட்டது, மிகவும் பொருத்தமானதே! ஓ கோ, இந்நகர் வரசி ன் சிலர் கூட்டமாக நிற்கிறார்கள், அவர்கள் யாரென்று கவனிப்பீராம்.

குடிகள் பேசுவது.

சேட்டி.—வந்து போகிறவர்களைப் பாத்துக் கிட்டே இந்த வழியிற் குத்தவச்சுக் கிட்டிருந்தாக்கா, அதிகாரிகளுக் கென்ன சொல்றது?

குடி.—நானுந்தான் அண்ணை மினிக்கிறே. அந்த சுமை யென்னப்பா? சொல்லேன்.

சேட்டி.—முத்தப்பா, மூத்தவரே, என் கையிலே வேரென்னதா இருக்கும், என் பூதூலும் என்னுடம்பு பள

பளப்பையும், என் வேட்டிக் கருப்பையும் பார்த்தா விளங்கலையா? அரசிமனைக்கு அளக்கத்தாப் புறப்பட்டேன்.

குடி.—மரவர, யேன் சுணங்கிக்கிட்டே இருக்கிறே, உன் மடியிலே யென்ன?

சேட்டி — அதையேன் கேக்கரே? இந்த வருசம் முத்து விளைவில்லே, அளக்க வயக்கம்போலே கண்டு முதலில்லே, குறையுது, அரசியோ கண்ணைப் பிடுங்கும்படி உத்திரவு கொடுப்பாக. அதுதான் கைய்யைக் கைய்யை பிசையறேன். மானம் போயிடுமே, ஒரு சமாதானமும் கேக்க மாட்டாளே மீனாச்சி, என்ன செய்வேன்—

குடி.—நானும் அதுக்குத்தானே மலைச்சுக்கிட்டே வரேன், பாபம் புஞ்சைப்பயிர் மழையில்லாததாலே மிதமா போச்சு, ஐவேசி யொண்ணுமில்லை. இதைப்பார், வீட்டுப் பெண்பிள்ளை பூச்சிக்கூடு, நாக வடத்தை வாங்கி வந்தேன், சின்னஞ் செட்டி கடையிலே வைச்சு வாங்குவமென்று தான், செலுத்தத் தவறினால் தலைபோயிடுமே, முக்கண் படைச்சவனாலும் தாச்சணியம் வைக்க மாட்டாளே, சாமி—

(அருச்சுனனும் கண்ணனும் சமீபிப்பது)

அருச்சுனன்.—ஏ, மூத்தவரே, ஏ, செட்டியாரே, நீங்கள் யார்? இந்த ஆர் தானா? எங்கிருந்து வருகிறீர்? பேரென்ன? என்ன சாதி?

சேட்டி.—குடி, (இருவரும் பயந்து) அய்யோ! (திடுக்கிட்டு) மவரா சாக்கள் போலே, இருக்குதே, சாமி, (கீழே விழுந்து சும்பிடுவது) காப்பாத்தணும், மவராசா)

அ.—ஸந்தோஷமாயிரு, பயப்படவேண்டாம். யார் நீங்கள்?

சே.—மவராசா, நாங்கள் இந்தப் பட்டணத்துக்குக் குடி-
கள் தான். நான் எண்ணெய்க்கார செட்டிங்க, அவர் குடி-
யானவங்க, மவராசா, என் பேர் குப்பஞ்செட்டி, அவர்
பேர்ங்க, முத்து ஓடையான்க, எங்க மன விசாரத்தைப்
பேசிக்கட்டே போரம், வேரொண்டுமிலை யிங்க.

அ.—அடே, உங்கள் பட்டணம் குபேர பட்டணம்
போலே இருக்கிறது, உங்களுக்கும் வருத்தந்தானா? என்
னடா அப்பா, சொல்லேனதைக் கேழ்ப்போம்.

சே.—சாமி, வாயைத்தான் தரக்கவாமா? மூச்சைத்
தான் விடலாமா, கண்ணைப் பிடுங்கிடுவாவளே. போயிட்டு
வாரம், சாமி, சும்பிடுரேன்.

அ.—அடே, பயப்படாதே, யார் விஷயமானாலும் சொல்.
குற்றமில்லை, நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். யோசிக்க
வேண்டாம்.

சே.—பெரிய இடத்துப் பேச்சுங்க, நமக் சென்னாத்
துக்கு, நீங்கள் யார், எங்கு வந்தீங்க, எந்த ஊருங்க, கோவிக்
காதீங்க.

அ.—நாங்கள் வடதேசம், வழிப்போக்கர், நாட்டுவளம்
பார்த்துப் போகவந்தவர்கள், யோசிக்காதே, சொல்.

சே.—ஆமா, எங்க நாட்டினே தான் இப்படி யெல்லாம்
வரமாட்டகளே. பெண்ணரசு, ரொம்ப கண்டிப்பு, கழுத்தை
வீசிவிடுவாகளே.

அ.—கண்ணா, என்ன! மிக்க ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது.
கவனியுங்கள்.

சே.—ஆமாம், ஆயிரம் சிப்பாய் ஆண் பிள்ளையுஞ் சரி,
ஒரு சிறு குட்டி சுத்திகட்டி வந்தாலே, போதும், அம்மாடி

வானைமரங் கணக்காத்தான் வீசிடுவாளே, அய்யா! உடம்பு நடுங்குதே, அப்படி. காளியம்மன் சன்னதம் வந்தாப்போல தானே, கிரரென சுத்தவர, போது ஆச்சு.

அ.—கண்ணா, அப்படி யிருக்குமோ?

கிருஷ்ணன்.—இவ்வாத விஷயம் பிறக்குமா! இன்னும் கேள்.

அ.—செட்டியாரே, விபரமாய்ச் சொல்லும்.

சே.—நீங்க, இந்த ஆளுக்கு வந்தவங்க எல்லையோ! அப்படியானால் சொல்லுரேன். இந்த மதுரைமா நகருக்கு ஒரு மவராசி யுண்டு, அல்லியரசி யென்று பெயர், பெண்ணரசுதான், லெச்சம் பெண்வீரருண்டு. யானைதான், சூதிரைதான், இரதந்தான் கோடி கோடி யுண்டுங்க, ஆனால் ஆண்பிள்ளை வாசனையே கிட்ட வரப்படாது. ராசராசாக்கள்ளெல்லாரும் இடுப்புக்கட்டி அடிபணிய வேணும். எல்லாரும் கப்பங்கட்டவேணும், நல்ல வயசு, நல்ல அளவு, ஜக்ச்சோதிதான் தேகம், இன்னும் கன்னிதான், சல்யாணம் நடக்கவில்லை. வாளேந்தி புறப்பட்டால், முணுகண் படைத்தவன் தான் முன்திற்பானா அந்த மீனாச்சிதான் அவங்க, நீசங்க என் கண்ணாணை, சாமி.

(அர்ச்சனன் மனம் மயங்கி வியந்து கூறல்.)

அ.—கண்ணா, சுவனித்தீர்களா? இந்தக் கதை நிஜந்தானா! அறிந்தறியாததுபோல் என்னைப்போல நீங்களும் மலைக்கிறீர்கள்.

கி.—அர்ச்சனா, என்னகதை யென்கிறாய்? அந்த மனிதன், இப்போதிந்த பட்டணத்தை ஆளுகிற அரசியென்கிறான், புகழ்ந்து பேசுகிறான், பெயரைச் சொல்லக்கூட பயப்படுகிறான்.

அ.—செட்டியாரே, பயப்படாதே, உனக்கு வேண்டியது தருகிறேன், இன்னுந்தெரிந்ததைச் சொல்.

சே.—ஐயா, நீங்க ஸாவகாசமாக கதை கேக்கிரீங்க, என்புத்தி யெனக்கு சுவாதீனமில்லை. கச்சேரிக்குப் போக வேணும், வார தானியஞ் செலுத்தவேணும், மனையில்லை சரியான விளைவில்லை, இன்றைக்கு ராசகெடுங்க, ஜாதியிலே வரணியச் செட்டிங்க, இதோ மூட்டையிலே 6-மாக்காவிருக்கு, இன்னும் 6-மாக்கால் வேணும், எங்கே போவேன், தலை போயிடுங்க, என்ன சொன்னாலும் கேழ்க மட்டாங்க, போரேன் சாமீ,

அ.—கண்ணா, இந்தக் குடிகளென்ன இப்படி பயப்படுகிறார்கள்! இப்படி செங்கோலு முண்டோ?

கி.—அதென்ன அப்படிச் கூறுகிறாய், உத்தம வீரர்களின் செங்கோல் அப்படித்தானிருக்கும்.

அ.—பெண்கள் அப்படி இருப்பார்களோ! நான் நம்பவில்லை. இது புதுமை.

கி.—ஏனிருக்கக் கூடாது? நானும் கேழ்விப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த அல்லியாசியின் ரூபகுண விஷயங்களைப்பற்றி யொருஸமயம்—

அ.—செட்டி, நான் போனால் மரியாதை செய்தழைப்பாளா? என்ன தோன்றுகிறது?

சே.—நீங்க எம்மாத்திரம்? இந்திரன் சந்திரன் தான் வந்தாலென்ன? லெச்சியம் செய்யமாட்டாங்க. பேட்டியே கிடைக்காதே.

அ.—அப்படியா! அப்படியா, என்ன சொன்னாய்?

கி.—அருச்சுனா, பொறு, பொறு, ஏன் அவமான்ப்படுகிறாய்? உன்னிலும் வீரர்களெத்தனை பேர்களோ. ஆணில்

பெண்ணில் பூமிக்குப் பூஷணமாக பிறந்திருப்பவர்க ளிருக்கி
றார்கள். அவஸரப்படாதே.

அ —செட்டியாரே, எனக்கவள் வர்த்தமானம் நன்றாய்க்
கேட்கலேணார், நீ இவ்வளவு பேசுகறாய், மெத்த பயப்படுகி
றாயே. நீ உட்கிரிடை தானிய விளைவு சரியாக இல்லை, அதற்கு
நீ யென் செய்வாய், உன் குற்றமில்லையே, தெய்வ சங்கற்ப
மல்லவா அது, அது இராஜதுரோகமன்றே, இப்படிச் சொல்
லேன், அந்த அரசி யுன்னை மன்னிப்பாள். நீச்சயம், மழை
யை வருத்திக் கொடுப்பது அரசர்கள் கடமையல்லவா, பைத்
தியமே போ.

சே.—சாமி, நல்ல யோசனை, நல்ல சமாதானம், அற்பப்
புத்திக்கு தோத்துதுங்களா; சரி மூத்தவரே தப்பினோம்,
நல்ல வேளை உங்க சங்கதி சொல்லுரேங்க, கேளுங்க.

(நொண்டிச் சிந்து கண்ணிகள்.)

பார்புகழ் பார்த்திபனே என்னய்யனே
பாங்காயுரைப்பேன் கதை யேங்காமற்கேளும்
கார்செறி தூவியுடன் கண்கண்முன்னே
காணும் அரமனையில் காரிகைமின்னாள்
தார்மன்னன் தவத்தில்வந்தாள் சீர்பெரும்
பாண்டியன்குலம், செழிக்கப்பிறந்தாள்
தங்கக்கொடியாள் அல்லி தாணிமுழுதுமாளும்
தன்மையைப்பூண்டாள் துங்க இரவியினொளி
தோன்றிய புவியெங்கும் தங்கிடக்
கீர்த்தி யோங்கவே செங்கோல்செலுத்தி
உன்னதமா யாள் கிறாள் உண்மையாய்ச்
சொன்னேன்.—

(பார்)

மலர்மங்கை யிவளென்பார் சிலர் மயங்கி
 மாசிலா நிலமங்கை யிவளென்பார்
 மகாதேவன் தேவியென்பார் மதிமருட்டும்
 மாரணுக்ககந்த ரதிதேவியென்பார்
 தெய்வப்பெண் இவளென்பார் தெரிந்தவர்
 மெய்த்தவ வடிவமாய் வந்தவளென்பார்
 வீரதீரமிகவுடையாள் விருதுகூறி விண்ணவர்
 வந்தெதிர்த்தாலும் பின்னமடையாள்
 பொன்னாட்டு மங்கையரும் பொறுமையினால்
 முன்னாகவர வெட்கியோடிமறைவார்
 இந்தவொரு நாவினாலே ஜகன்மோகினி
 சுந்தரியானைப்புகழ் எந்தனாலாமோ.

(பார்)

கி.—ஏ செட்டி, போதும் நிறுத்து; இந்தப் பெண்பித்
 துப்பிடித்தவனைகண்டு தக்கபடி புலம்புகிறாய்; உன் வேலை
 யைப்பார்.

அ —கண்ணா, அவர்களைக் கோபிக்காதே; இன்னும் சொ
 ல்லட்டுமே கேழ்க்கக் கேழ்க்க இன்பமா யிருக்கிறதே; என்
 னறிவை மயக்குகிறதே! எனக்கு சலிக்கவில்லையே. இப்படியும்
 ரூபம், வயது, கல்வி, செளக்கியம் உடையவள், நற்குலவதியு
 மாக இருப்பாளா! செட்டியாரே, போய்வாரும் பயப்படவே
 ண்டாரம். அரசிகேட்டால் நான் முன்னே சொன்னபடி சொல்
 லும்; மன்னிப்பாள்.

(செட்டியும் குடியானவனும் செல்வது.)

கி.—அர்ச்சுனா வா, ஸ்நானஞ்செய்து மேலாகவேண்டிய
 கார்யங்களைக் கவனிக்கலாம்.

அ.—கண்ணா, நீ ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வசக்தன் என்பதை
 யறியேனா? என் மனநிலை யிப்போதுனக்குத் தெரியாதா? ஏன்

வேடிக்கை பார்க்கிறீர். அந்த அல்லியென்னும் அற்புத கனக வல்லியை யென் கண்ணுலபார்த்தாலன்றி இந்தப் பட்டணத்தை விட்டுப் புறப்பட என்னால் முடியாது. நீ மைத்துனன் தானே; நீ பரிகாஸம் செய்தாலும் குற்றமில்லை; அந்த அல்லியின் குணரூப மகிமைகள் என் செவிப்புலன் வழியே யுட் சென்று என்னாழ்ந்த கருத்தைக் கலக்கவிட்டது. அறிவைக் கொள்ளை கொண்டது. அவ்வளவு ரூபவதிதானா? சொல்.

கி.—அர்ச்சுனா, நீ யென்னை வற்புறுத்திக் கேழ்க்கிறபடியால் சொல்கிறேன். மகாரூபவதி, யெளவன பருவத்தாள், நிகரற்ற பாக்கிரமசாலி, தீர்த்துவமுடையவள், அப்படியிருந்தால் உனக்கென்ன? எனக்குத்தான் என்ன? தேவி கடாக்ஷத்தைப் பெற்றவள். ஒரு புருஷனையும் நிகராக எண்ணமாட்டாள். எந்த பாக்கியவான் விசேஷ புண்ணியவசத்தால் அந்தப் பழத்தை யனுபவிக்கப் பிறந்திருக்கிறானோ! வீண் சபலங் கொள்ளாதே, கிட்டாததை மறந்துவிடு, போவோம். வா; நீ குடும்பி, ஸம்ஸாரசுகம் கண்டவன்; அன்னிய ஸ்திரீகளை மனதினால் கருதுவதும் பாவம்.

அ.—கிருஷ்ணா, எப்படியானாலும் நான் பிராகிருத புருஷன், அஞ்ஞன், சபலன். இந்திரியாதிகளுக்கும் காமாதிகளுக்கும் வசப்பட்டவன், புருஷோத்தமனாகிய உங்கள் வாக்காலும் வந்து விட்டது. இனி யெருவரைக் கேழ்க்க வேணுமா? உன்னையே சரண மென்றடைந்திருக்கிற எனக்கு இந்த ஸாமானிய புருஷார்த்தம் கிடைக்காமற்போகுமா! அறிவேன்

(காவடி சிந்து.)

அ.—கோவிந்தா கோபாலா முகுந்தனே, உன் கோதில்லாப் பாதாரவிந்தமே கோனே யெனக் கென்றும் சொந்தமே

குற்றமெத்தனை செய்திருந்தாலும் உற்றகையை
நீர் விட்டிடாமலே

கோபியர்க்கனுசலனே சிலனே கோடிமன்
மதனைப்பழித்தவா கொடிய அரக்கரையழித்தவா
கொண்டயெண்ணம் நீர் கண்டு கொண்டினி
விண்டு பரிகாரம் விரைவாய்க் கூறுவீர்.

கி.—பார்த்தனை எங்கும் பார்த்தேனே, உன்னைப்போல்
பித்தம் பிடித்தவரில்லையே மெத்தக்காமியானாய்
தொல்லையே.

சுற்றும் கத்தரிமோழையானாயே சுற்றும் காமப்
பேய் வழிக்குள்ளானாயே.

விட்டுவிடு நீ கொண்ட வீணாசையை தட்டுக்
கெட்டலையாதே போடா நீ சுட்டெரிக்கும் நாளை
[வாடா நீ.

அ.—காமப்பேய் பிடித்தாடாதார் ஜகத்தினில்
கண்டு கேட்டதுமுண்டோ தேவனே
கருத்தழிந்தார் மகாதேவனே.
நேமம் ஜபம்தபம் ஞானம் யோகயாகம்
நேரிழையார் கண் முன் நேரில் நிற்காதோடும்
கட்டழகியைக் கண்ணாலே பாராமல் விட்டுப்
பிரிந்துவரக் கூடுமோ கட்டுக்காவலை
மனம் நாடுமோ.

(கோவி)

கி.—மான் விழியார்கள் தேன் மொழியிற்பட்டு,
மானம் பிராணனிழந்தார் மறந்தாயோ
ஞானம் பழுத்து நீ முதிர்ந்தாயோ
மன்னர் மன்னர்கள் உன்னை மதியார்கள்

சின்னஞ் சிறுபுத்தி இன்றும் போகலையே
மதிகேடா மங்கையல்லியை மறந்திடு,
மரித்துப் பிறந்தாலும் தோடராளே
மன்றாடினாலும் முகம் பாராளே.

(பார்)

கி.—அர்ச்சுனா, புத்தி நிதானத்திலில்லைபோலத் தோன்றுகிறது. போதும் எனக்கு லஜ்ஜையாக இருக்கிறது. ஸ்திரீ பிரபஞ்சமே தெரியாதவன் போல நடிக்கிறாய். என்ன ஜாலம் என் முன்னே படிக்கிறாய்! புருஷர்களையே கண்ணெடுத்திப் பார்க்கிறதில்லையென்ற தீவிரமான விருத்ததைப் பூண்ட அப்பெண்ணரசிமே லாசைவைக்காதே. சலபமாக மதிக்காதே, பிராந்தா, வாயைமூடி, பிரலாபிக்காதே. வந்த காரியத்தைப் பார்ப்போம்.

அ.—மாயனே, உன் மாயம், மனம், யாரறிவார்கள், கபட நாடக மாடுகளுயே? ஸ்ரீங்கரா ராஜாபியே, உன் முன்னிலையில் நான் கொண்ட விருதம் முடிவு பெறாதா? வந்தனம் செய்கிறேன், கண்பார்.

(இருவர் தர்க்கம்.)

கி.—அல்லியென்றும், மெல்லியென்றும்,
வல்லியென்றும் அலையாதே நீ.
சொல்லிச் சொல்லி சேர்ந்துமனம்,
பல்லிளித்துச் சிரிக்காதே போடா.

அ.—எத்தனை யிகழ்ந்துபேசி,
எத்துமொழி யாடினாலும் சுவாமி கநி
கத்தினையு மிளகலையே
சத்தியமாய்ச் சொல்கிறேன் நான்காமி

கி.—உன் குலமும் உன் பலமும்
 உன் நலமு மெங்கேயடா போச்சே,
 உற்றவர்க்கும் பெற்றவர்க்கும்.
 உடன் பிறந்தார்க்கும் வகையாச்சே.

அ.—நின்னையால்லால் இந்நிலத்தில்
 நினைத்தகர்மம் முடிப்பதற்கு யேது
 உன்னையன்றி மற்றதுணை உறுதி
 (யாக என்றனக்கு முண்டோ)

கி.—முழுமதி முகத்தார் மோகம்
 முள்ளியின் மலர்த்தேனென்பார் மேலோர்
 பழுதுவாதந்த மொழி
 பல் குணனை போகாதே யவ்வழி ( )

அ.—மாறுபமான மெல்லாம் உனக்கேயன்றி
 யெனக்குச் சொந்தமாமோ
 நானாகச் சென்றவளை, நயந்து மணம்
 முடிக்கப்போமோ வைப்பா ! ( )

அ.—கோபாலா, என்ன முயற்சிசெய்தோ, எப்பாடுபட்
 டோ, எப்பொருளைக்கொண்டோ, எந்தவேடம் பூண்டோ,
 எவரைத் துணைக்கொண்டோ, அந்த அல்லியை நான் அடைய
 வேணும், பக்தஜன ஸர்வ மரோதங்களையும் பூர்ணஞ்செ
 ய்து வைப்பதில் உன்னைத்தவிர வேறு யார் இருக்கிறார்கள்.
 கிருபாமூர்த்தே, பரிகைஷ செய்யக்கூடாது, இந்த இடத்தை
 விட்டு அடிபேர்த்து வைக்கமாட்டேன். என்னசொன்னாலும்
 கேழ்க்கிறேன். ஸத்தியம். என்னைப் பரிஹாஸஞ்செய்யாதே,
 நான் பித்தன்.

இராகம்-சிந்து பைரவி—தீர்நம்.

அல்லியெனும் பூவல்லியின் மேல்வைத்த

ஆசாபிசாசம் தலைக்கேறி யென்னை

ஆட்டாதெல்லா மாட்டுதே எந்தன்

ஆவியை மிகவாட்டுதே

ஆரணனை நாரணனை ஜகத்காரணனை சரணம் (அல்லி)

கண்டெட்டகாமன் கருதியிட்ட கணை

புண்பட்டமேனி புழுவாய்த் தடித்து

எண்ணுதெல்லா மெண்ணுதே-என்னைப்

பண்ணுதெல்லாம் பண்ணுதே ஆறுவேளே

தேறுவேளே சேருவேளே சொல்லுவாய் (அல்லி)

எத்தினையோ மேன்மை செப்து வைத்தாயே

சித்தினியானே சேர்த்து வைத்தாலெந்தன்

சித்தங்குளிர்ந்திடுமே மணம்

மெத்த மகிழ்ந்திடுவேன்

உத்தமனே புருஷோத்தமனே மானம்காத்தவனே

பணிந்தேன் (அல்லி)

அ—உன் திருவடிகளை விடமாட்டேன்; அல்லியைச் சேர்த்துவைக்க மனமில்லாமற் போனால், என்னுடைய புன்பாதத்தில் சேர்த்துக்கொள். இது நிஜமான கோரிக்கை.

கி—நல்லது. அதற்கொரு தந்திரம் சொல்லுகிறேன், கேள். அதை முடித்துவந்தாலுன் எண்ணம் கைகடும். இப்போது அவள் சம்பகாலத்தில் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு வரப்போகிறாள். நீ பெண்வேடம் பூண்டு அவள் கை மோதிரத்தை வாங்கிக்கொண்டு வந்தாயானால் உனக்கவளை மணஞ்செய்து வைக்கிறேன், ஜாக்கிரதையாகப் போய்வா, என் அனுக்கரக மிருக்கிறது, செல்.

இரண்டாங் களம்.

—:—:—

இடம்:—மதுரைப் பட்டணத்துக் கொலுமண்டபம்.

காலம்:—பகல்.

பாத்திரங்கள்:—அல்லியரசி, மந்திரி செங்கமலம், சேனைத்தலைவி விஜயவல்லி, பங்கஜவல்லி, கணகவல்லி (இரண்டு பெண் வீரர்) கஞ்சகி (சிம்மாசனத்திற்கு முன் இரண்டு பெண்வீரர் பாட அல்லியரசி, மந்திரி சேனாபதியுடன், பிரவேசம்).

‘வந்தனம் நந்தேன்’ மேட்டு.

வருகிறாள் ஜயை; வஞ்சியர்கொண்டாட
வளர்ஸைபநாடி வருகிறாள் இராணி
அபராஞ்சி மயில்போல ஆடியசைந்தல்வி (வரு)

மன்னர்மன்னர்கள் சொன்ன ஏவல்செய்ய
மார்க்கத்திற கைகட்டி மகிழ்வுடன் முன்னிற்க (வரு)

நாகரீகமாக நால்வகைப்படைகள்
யோகவழிகாட்டி வேசமாய் முன்செல்ல (வரு)

சத்திரம் சாமரைகள் விசித்திர விசிரிகள்
அத்திரம்வில்வாள் வேல்கள் அரிவையர்தாங்கமுன்(வரு)

பக்தியுடன் மீனாக்ஷியைப் பூஜித்துப்
பாவலர் நாவலர் காவலர் புகழ்வே (வரு)

அல்நோட்டு-மங்களம் ஜெயமேட்டு.

அஷ்டலெக்ஷாமி யமர்ந்துவாரும்
அற்புதச் சபையோரே
இஷ்டபூர்த்தி யாகரீங்கள்
இணங்கிவாக்கருள்வீரே (அ)

முன்னோர்கள் முறையாயமர்ந்த

முத்துமணியாஸனம்

சின்னவள்ளான வீற்றிருக்கச்

செய்வீர் கருபாசாஸனம்

(அ)

சிலங்கங்கள் வீற்றிருந்த

சித்திரமணி பீடத்தில்

ஆங்குநைய பலைபேதை

கங்கத்தாமோயில்விடத்தில்

(அ)

வந்தனஞ்செய்தேன் வந்தனஞ்செய்தேன்

சந்தரமாம் சபையோரே

எந்தநாளும் எந்தன் செங்கால்

ஏற்றமாக வாழ்குவே

(அ)

இராச்சிய விசாரணை அரசி—மந்திரி—சேனாபதி.

மாரன்-பிடியே-ஊக்கிள்ளையே என்னுமெட்டு.

அல்—மாமறை முறைப்படி மாமறையோர்கள்

மந்திரி நடக்கிறாரா?

மந்—மாதரசியே மறையவர் முனிவர்கள்

மனுநூலபடி யொழுகிறார்.

( )

அல்—கந்திரியர்தனார் சாஸ்திரமுறைப்படி

அத்திரம் பழிகிறாரா?

மந்—பக்தியுடன் காலே மாலைகள்தோறும்

யுக்தியாய்ப் பழிகி நிற்பார்.

( )

அல்—வரைமுறை பிசகாது வைசியர்யாவரும்

வாணிபஞ்செய்கிறாரா மந்திரி?

மந்—நிராதவறாது நிலைவறாது

வரைமுறையுடன் செய்கிறார் தாயே.

( )

(ராஜாஹுமை)

அல்—சூத்திரர் யாவரும் பாத்திரமறிந்து
பக்தியாய்ப் பணிகிறாரா?

மந்—உத்தமஜாதியைப் பணிந்து வேளாண்மை
ஒழுங்காகப் பார்த்துவரார். ( )

அல்—சத்திரமாலய தர்மங்கள்யாவும்
சரியாக நடக்கிறதா?

மந்—சாத்திர முறைப்படி நாலெட்டு தர்மங்கள்
சரியாக நடத்திவரேன். ( )

வேறுமெட்டு-அத்தீழகத்திலுள்.

அல்—பார்மன்னர்கள் குடிஜனங்கள்
பகுதிக்கப்பம் தவறாமல்
பணிந்துமுறையே செலுத்திப்
பாங்காய் நடக்கிறாரா? ( )

மந்—மன்னவர்கள் யாவரும்
மகாஜனங்கள் யாவரும்
நன்னயமாய்ப் பணிந்து நாளும்
தன் கடமை செலுத்துறார் ( )

அல்—இரவிலும் பகலிலும் இமைகொட்டாமலே வீரர்
இடுக்கண் வராமற் கோட்டையை
இரட்சித்து வருகிறாரா? ( )

சேனா—நால்வகைச் சத்த வீரரும்
நாகரீகமாய் வகுத்து
நாகம் மண்டலம் இட்டாற்போல்
நால் புறத்தும் காற்கிறார். ( )

அல்.—மந்திரி செக்கமலம், சேனைத்தலைவி விஜயவல்லி, நமதரசு, மேற்சொல்லிக் கேட்டுவந்தவிதம் முறையாக நடப்பதைப்பற்றி மிகவும் திருப்தியடைந்தேன். கொஞ்சம் வேடிக்கையாகக் காலம் போக்கலாம். ஆடல் பாடலுக்குரிய ஜனங்கள் வந்திருக்கிறார்களா?

மந்.—அப்படியே உத்திரவு செய்கிறேன். கஞ்சுகி, நர்த்தனஞ் செய்கிறவர்களை வரச்செய்.

கஞ்.—அதற்குத்தானே காத்திருக்கிறேன்.

(கஞ்சுகி சென்று தூஸியை யழைத்துவருவது.)

(கெஞ்சின் பாடியாவேது—இராகம். பியாகீ டொம்ரி ஆதி.)

ஸாஜன் முகடா பதலேஜாரே

தேரிதரிஸனபினமை திரஸதனைரே (ஸா)

பதலேஜாரே

பாலகபனஸௌஸகேலகன் சூடதநஹியப கோடிஜதன் (ஸாஜ)

சூரபதலேஜா அரேமோசன

தேரிபன்வி டஜாய்ரே. (ஸாஜ)

(கலியாணி நுபகம் ஜாவளி.)

சாமிகா யாலரா நாதோ—ஜாலமியால

ஜேசெவு (சாமி)

சாமிகா யாலரா நாமீத கோபமு

தாமஸமியாலரா தாபமு தாளரா (சாமி)

ஸேர்முடி உதயிஞ் சேலுரா

நே தாள ஜாலரா (ஸோ)

பக்கமு ஜேர்சரா ஓக முத்தீயரா

புக்கிட, விடமிச்சி பொந்துடகியாலரா (சாமி)

மாருதி சாமுலு வேய நேனோர் வஜரலந்
மந்த மாருதமு ஸந்தாபமுஜேய. (மா)

சந்தராங்குடா நீ னிந்தனுஜேசேவோ (சாமி)

(பொறுக்க முடியாது புவையெப்பாரில் மெட்டு.)

மாதாசி மகராசியே மகாஸரலியே
மலர்ப்பாதம் பணிந்தேன் மகிமைகள் தெரிந்தேன்
மனம்வைத்து ஸன்மானங்கள் மகிழ்வுடன்
செய்வீர். (மா)

சுட்டழகல்லியே சுற்பகவல்லியே
காவலற்கெல்லாம் சிங்கம்
கண்ணாணமேனி தங்கம்
காமவேளும் சோமனுமே கைகட்டி நிற்பார். (மா)

மாசில்லாமதியே மங்களகுண நிதியே
மங்கைரதி நீயே மலசோன்றேவி நீயே
நங்கை மீனாகியருளால் நலமாய் வாழ்கவே (மா)

(ஆடிக்கொண்டே செல்லுவது)

காவற்காரன்.—ஆம்மணி! வந்தனம். செட்டி பொருவன்
வழக்கம்போல பகுதி செலுத்தவில்லை. அவனை ஹாஜர்
செய்திருக்கிறது, மகா இராணி.

மர்.—அவனை யழைத்துவா.

சேட்டி.—தாயே மவராசி, மழைமாரி இல்லைங்க. முத்து
விளைவில்லை. மீனாச்சி யறிய வஞ்சனை யில்லையிங்க, முன்னிக்
கணும், மெத்த பென்னை வாதிக்கிறாங்க. காப்பாத்தணும்,
தாயே. (கீழே விழு)

மந்.—செட்டி, மெத்த விளைவுள்ள காலத்திலே லாபத்தை சர்க்காருக்குக் கொடுத்ததுண்டா, பாசாங்கு செய்பாதே. மன்னிக்க மாட்டோம்; உன்னை விடமாட்டோம். கொண்டிபோ, இவனை.

செட்டி.—தாயே, கண் பார்க்கணும். அந்தப் பக்கம் போனால், உயிர் வைக்கமாட்டார்கள், நல்லா நாட்டிலே விசாரிக்கவேணும்.

அல்.—மந்திரி, இந்தமுறை மன்னியுங்கள். அடுத்த பசுவியில் சேர்த்துக் கொடுப்பான்.

செட்டி.—தாயே விளைவுண்டானால், காத்திருக்கேன்.

(குடிகள் பூறையிடுவது)

காவற்காரன்.—தாயே, காட்டு மிருகங்கள் நாட்டில் பிரவேசித்து, பயிர் பச்சைகள், ஆடுமாடுகளை யழிக்கிறதாம், வந்து கூட்டங்கூடி முறையிடுகிறார்கள்.

மந்.—நல்லதவர்கள் செல்லடும், மகாராணி சீக்கிரத்தில் வேட்டைக்கு வருவார்கள், பயப்பட வேண்டாம். தாயே, குடிகள் சிரமப்படுகிறார்கள். வேட்டைக்குப்போக சித்தமெப்படி?

அல்.—மந்திரி, உத்திரவு செய்யுங்கள், அவர்கள் கோரிக்கையின்படி செல்வோம். கச்சேரி பர்காஸ் செய்யுங்கள்.

(எல்லாரும் எழுந்து கைகூப்பி வணங்கி)

(நேவிஸ்துத்—‘சாமனே திருபுரசந்தரி’ மேட்.)

சாமனே திருபுரசந்தரி நமோ
காமகோடி பீட நிலையே ஜயே
காஷி மீனாக்ஷி கருணை செய்வாயே

இந்துவதனே குந்தரதனே சிந்துரகமனே
ஸந்தக மாஸிந்த பகம் தந்தெனையாஸ்வாய்
சந்திர மெளனே சந்தரநாயகி

(1)

ஸ்ரீசக்கிர ராஜசிலயே ஸ்ரீ வித்யே கௌரீ
ஸ்ரீபதி ஸூரபதி பாரதிபதி
யேற்றும் போற்றும் பாதம் பணிந்தோம்.

(ஸீன் முடிவு பதிதா விடவும்.)

மூன்றாங் களம்.

—:—:—

இடம்:—வனப்பிரசேசம்.

காலம்:—பகல்.

பாத்திரங்கள்:—அல்லி பெண்வீரர்களுடன் வேட்டைச்
குச் செல்லுதல்.

(ராகம்—தோடி, தாளம்—ஆதி.)

வேட்டை யாடுவோம் வாரீர் பெண்
வீரரே சூரரே

(வே)

காட்டை விட்டுக் கலைந்து
நாட்டை யழிக்கும் மிருக

(வே)

கத்திக்கீசடயம் வில்வாள்வளை தடியுடன்
கத்திக்காட்டைவளை த்துநா லுதிக்கிலுஞ்சென்று
சுற்றியெதிர்த்தவரும் விலங்குகளைக்கொன்று
பற்றியெரிபுங்கனற்களை களாலேவென்று

(வே)

சிங்கம்கரடிபுலிசங்கங்களாய்த் திரண்டு
எங்கும்திரவொலிதங்கமுழக்கிக்கொண்டு
பொங்குங்கடல்போல்வீரர்சங்கமொலிக்கக்கண்டு
தங்களுயிர்பிழைக்கத்தாவிவரும்மிருக (வே)

அல்.—வீரர்களே, விடாதீர்கள். துடர்ந்து செல்லுங்கள், நமது வலையில் நன்றாய்ச் சிக்கிக்கொண்டது, அம்புகளை மழைபோலப் பொழியுங்கள்.

(அருச்சுனன் பெண்வேடத்துடன் கூட்டத்திற்கலந்து
அல்லியின் பேரழகைக்கண்டு அதிமோகங்கொண்டு
பேசுவது. (தனிமொழி மாயப்பெண்).

10A—பே.—ஓகோ! வணிகன் சொல்லிவந்த பேரொழி
லுடையாள், இந்த வனத்தில் வருவாளென்று சண்ணன்
சொன்னபடி, இப்போதிங்கு காணப்பட்டும் பலவித வாத் திய
முழக்கத்தால் தெரிய வருகிறது. என்ன ஆச்சரியம்!
நல்ல யுவதிகளாகவும், அதிருபவசிகளாகவும் அநேகர் ஒரே
வித உடைதரித்து ஆடவர்களைப்போற் கச்சைசட்டி வீரா
வேசத்துடன் பல ஆபுதங்களையுங் கொண்டு அச்ச நில்லா
மல் துஷ்ட விலங்குகளைக் குளியல் குளியலாகச் சாய்க்கிறார்
கள். இவர்கள் தன்மையே இப்படி பிரஞ்சுமாலால், அரசி
யின் பெருமை, யாரும் கண்டு அதிசயிக்கக் கூடியதாகத்
தானிருக்கும், ஸந்தேகமேயில்லை.

(அல்லியைக்கண்டு மதிமயங்கி)

(காவடிச்சீந்து—பத்மீனிஜாதிப் பெண்மாளே)

ஆகா இதென்ன பொற்சொடியோ
பூங்கொடியோ மின்னற்கொடியோ
அல்ல—பூவை பல்லியிவள் தானே

ஓ கோ அவை யலையாது அமராது அசையாது
அற்புகமாம் கண் காஷியே
அனங்கன் செயுமா சாஷியே

(ஆகா)

பாவிமாரன் விட்டதூதோ என்ன சூதோ
இதுயாதோ என்னாவி யினி நிலைக்காதோ
தாவித்தாவிக்க குதித்துக் கூவிக்கூவி யழைத்து
தாதியரைக் கூவும் சத்தம் தலைக்கேறிக் கிறு
க்குதே பித்தம்

(ஆகா)

திருவனையாளென்னைப் பார்த்துக் கட்டிச்
சேர்த்து முத்தங்கொடுத்து நருமலரணை
மீதினிவித்து அருமாதவப் பலன்கிய
தருமானந்த சுகபோகத்தை யடைந்தாலன்றோ
ஆண்சிங்கம் அல்லாமற்போனால் வரும் பங்கம் (ஆகா)

இவளே யரசி, இவளே யல்லிப் பெண்சிங்கம்; என்னரு
மையான அறிவைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டவள். இது
காரியத்தில் என் மானம் கெளரவம் ஜீவன் ஒன்றையும் மதிக்க
மாட்டேன்.

(சமீபித்து அம்புகளைப் பொறுக்கிக் கொடுத்து, விசிறிக்களைப்
பாற்றி யுபசரித்துக் கொண்டு பேசுவது.) (தனியே)

என்ன சரீரம்! என்ன காந்தி! என்ன மிருதவு, இன்
லறர்ந்த தாமரையின் மணம்! ஓ கோ! கோடி அசுவமேதம்
செய்தாலுந்தான் கிடைக்குமா! பொன்னாட்டில் மட்டுமல்ல,
என்னாட்டிலுமிந்த புவன சுந்தரிக் கிணையாக வேறொரு
பெண் இரத்தின மிருக்கமாட்டாது. சுதினம், தனியானேன்,
நல்ல சமயம் கிடைத்தது. கிருஷ்ணா, பேஷ், நல்ல யுக்தி
சொல்லிக் கொடுத்தாய், மறக்கமாட்டேன்.

அல்லி மாயப்பெண்ணுதலியை வேண்டி அவள் மடியில் படுத்துக்
களைப்பாற்றிக்கொள்ள கதை சொல்லச்சொல்வது.

மா-பெ—(தனியாக) என்ன பாக்கியம்! யாருக்குக்
கிடைக்கும். (அவள் சரீரத்தைத்தடவி யுற்றுப்பார்த்துப்
பரவசமடைந்து புன்னகையுடன்) கைக்கெட்டியது வாய்க்
கெட்டதென்னுப, பகவானே.

சிந்து.

கதையொன்று சொல்வேன் அம்மா அரசியே
களையொற்றி மனக்களிப்பைத் தந்திடும் (கதை)
பூமிக்குத் திலகமதாம் புண்ணிய பூமியிற்
சிறந்தவொரு பாகமதில்
தூய்மை செய்பிரயாகை தூங்கமகா கங்கை
நதிக்கரை தனிலே.
பொன்னகரிதுவோ வென்று தன்னையறியாமற்
செய்யும் அத்தினுபரம்.
நன்னகரை நலமாயாண்ட நரபதி தண்மதி
குலத்தவரில்.
பரதன் மறையில் வந்தோர் பார்முழுது
மோராங்காணியாக வரசு.
பாங்குடன் நடத்திவந்த பாண்டவரென்பாரைக்
கேட்டது முண்டோ.
மூத்தவன் தர்மனென்பார் மூன்றுலோகத்தை
ஐயிக்கும் பீமன் இளையோனென்பார்
மூன்றுவதாக வந்தோன் முக்கண்ணனுடன்
போரில் மூர்தாவைப் பிளந்தோன்
உருவத்தில் மாரனென்பார் நல்லபருவ
த்தில் பரமன் குமாரனென்பார்.

கலைகளைல்லா மறிந்தோன் கட்டழகியர்
 மனநிலை முற்றும் தெரிந்தோன்
 கண்களாயிரம் போதுமோ சண்ணனுக்கு
 மித்திரனைக் கண்டுகளிக்க
 அருந்ததிபோற்கற்பு மழிந்தோடுமேய

வனண்டையில் வந்தால்

புருஷ மோகனியவனே புவையராமய
 க்கவந்த கள்வனவனே

காட்டிலெரித்த நிலவைப்போல் மேட்டி
 மைக்கரசியே காலம் வீணாய்ப்போக்காதே,
 முற்பவத்திற் செய்தபாக்கியம் முன்னால்
 வந்திருப்பவனே நீசேர யோக்கியம்,

(அல்லிமோதிரத்தை யெடுத்துவிட்டு)

தருணமிது தவறாதே தப்பிப்போன பின்பு
 அழைத்தாலும் வாராதே
 உனக்குகந்த கணவன் உண்மையா
 யென்னையன்றி உலகில் வேறில்லை
 கண்ணெடுத்த தென்னைப் பாராய்.

அல்லி விழித்துக்கொண்டெழுந்திருந்து சேரபாவேசத்துடன்
 மாயப் பெண்ணை கண்டிவக்கப் பார்த்துக் கண்டிப்பதும்
 மாயப்பெண்ணோடி மறைவது.

(‘மானே பிடியே வனக்துயிலே’ வள்ளி நாடகம் மேட்.)

1. யாரடா பாவிநீ யச்சமில்லாமலே
 யண்டையில் வந்தடுத்தாய்
 கூறடா மாயவேட மறிகுவேன்
 கூசா திங்கு படுத்தாய்.

(யா)

2. வாய்மத மிதுவோ வாழ்வைத் துலைக்கவோ
வந்தெதிர்ப் பட்டா யடா
நாயே பேயே திஸ்லு நன்றாய்வகை சொல்லு
நமனுலகே செல்லுவாய்

(யா)

(மாயப்பெண் தயங்கித் தயங்கி பார்த்துக்கொண்டே)

நான் வேண்டாமா, எப்படியு முன்னையே யடைவேன்,
ஸத்தியம் பதராதே.

அல்.—மானம் சிதறும்; யாரென்றெண்ணினாய், பெண்
ணல்ல நீ பேய். (மறைவது)

3. ஓகோ நீர் வாருங்கள் ஓடுரான்
பாருங்கள் உற்றதுணை யில்லையே
மோசக்காரன் அவன் வேஷக்காரன் அவன்
ஆவேசம்போற் பேசிப் போரான்.

(யா)

மந்திரி.—(சேனாபதி வீரர்களோடிவந்து ஆரவாரம் செ
ய்து) என்ன அம்மணி என்னநடந்தது? யார் வந்தார்?
யார் வந்தது!—

அல்—ஓடுங்கள் தேடுங்கள் உதைத்து அடியுங்கள்
ஒண்டியாய்ப் பெண்போல் வந்தான்
போடுங்கள் விலங்கைப் புடையுங்கள் தடி கொண்டு
போவானே வெகுதூரம்.

( )

மந்திரி, சேனாபதி, வீரர்களே, யாரோ ஒரு ஆண்
பிள்ளை தைரியவான், வீரன், நம்மைப்போல் பெண்களுடை
தரித்து கூட்டத்திற் கலந்து என்பக்க மடுத்துக் கூசாது,
நமது பரிவாரங்கள் செய்யவேண்டிய பணிகளை யெனக்கு
முறையாய்ச் செய்துவந்தான். நான் நமது தோழிகளென்றே

மதித்து அவன் பக்கத்தில் படுத்துக்கொண்டு சளைப்புமாறி நித்திரைவரக் கதையொன்று சொல்லக்கேட்டேன். அந்தப் பாவி உத்திர கண்டத்தில் அத்தினு புரத்தை யாண்ட மதி குலத் தரசர்கள் குலத்தையும் பலத்தையும் புகழ்ந்து பேசி முடிவில் அச்சமில்லாமல் தன்னை மணஞ்செய்து கொள்ளும் படி யென்னைக் கேட்டான். நான் நித்திரைக் கலக்கந்தெளிந்து ஸந்தேகங்கொண்டு உஷாராகி, யாரடாபாவி, மோசஞ் செய்தாபென்று உத்தண்டமாகக்கேழ்க்க, உனக்காக வந்தவன் உன்னையே கலியாணஞ் செய்வென்று சொல்லி விருது கூறி யோடிவிட்டான். என் கைவிரல் மோதிரத்தையும் நித்திரை சமயத்தில் கழற்றிச் கொண்டான். என்ன லச்சைக் கேடு! என்ன மதிமோசம் போனேன்! அடி இவ்வளவு ஜனங்கள் சூழ்ந்திருந்தும் இந்த விஷமத்தைக் கண்டறிய முடியாமற் போனதே! என்னுயிரினி நிற்காது. செல்லுங்கள், நாலு திக்கும் தேடிப் பிடியுங்கள்; யாரினி யென்னை மதிடபார்கள்? அந்தக் கள்ளனைத் தேடிப்பிடிக்கிறவர்களுக்கு ஒப்பற்ற ஸன்மானஞ் செய்கிறேன். ஸத்தியம் ஸத்தியம். ஒரு கணங்கூட வினே போகக்கூடாது, செல்லுங்கள் செல்லுங்கள்.

(வீன் முடிவு எல்லாரும் செல்வது.)

நான்காம் களம்.

—:~:—

இடம்:—காட்டிலொருபாகம் மலையடி.

காலம்:—மாலை.

பாத்திரம்:—கிருஷ்ணனும் அருச்சுனனும்.

(கிருஷ்ணனை அருச்சுனன் யுக்திகேட்பது.)

கி.—அர்ச்சுனா, பேஷ், உன் முகமலர்ச்சியைக் காணும் போது காரிய சித்தியுடன் வருகிறாயென்று ஸந்தோஷ மடைகிறேன். நீ மகாவீரன், அதிலும் பெண்வேடம் பூண்டு சென்றிருக்கிறாய்; பூர்வம் சன்னியாசிவேடம் பூண்டே காரியசித்தி செய்துகொண்டாய், இப்போது பெண் ரூபத்தோடு சென்றிருக்கிறாய் கேழ்க்கவேணுமா? அல்லி மயங்கிப்போயிருப்பாள்.

அ.—கோபாலா, போதும் என்னமோ சபலம், உன் அனுமதிப்படிதானே சென்றிருந்தேன். அநேகமாய் முற்றிலும் அனுக்லம்தான்; நீ யறியாததொன்றுமில்லை. என்னைச் சோதிக்க வேணுமா? மோதிரமும் கொண்டுவந்தேன். நல்ல ஆண்மை கொண்டவள்தான்; மகா பராக்கிரமசாலி, காசரவேகம் வீரர்கள் கண்டதுசயிக்கக்கூடியதே.

கிரு.—அர்ச்சுனா, யென்ன நடந்தது சொல்லு.

அ.—கோபாலா, பெண் வீரர்களுடன் கலந்து வேட்டையிலவள் பக்கமடுத்து, அவள் மெச்சும்படி வேண்டிய உதவிகள் செய்தேன். அரசி மிகவும் ஸந்தோஷித்து என்னைத் துணையாகக் கொண்டு சளைப்பாற்றிக்கொள்ள என் மடியில் படுத்துக்கொண்டு கதை சொல்லக்கேட்டாள். எனக்கந்தச் சம

யம் அவளுடைய தேககார்தியை நன்றா யுற்றுப்பார்க்கவும்
 லைக கால்களைத்தொட்டு உபசரிக்கவும் போதுமானகாலம்
 சிடைத்திருந்தது. என்மனம் எங்கேயோ ஆழ்ந்து அழுந்தி
 யழிந்து போயிருந்தது. என் வாய்மதத்தால் முற்றிலும்
 மனம்போல முடித்துக் கொள்ளாமல் தற்புகழ்சியாய் அங்கக்
 கதையின் மத்தியில் என் பிரதாபத்தை விசேஷமாக யெடுத்துப்
 புகழ்ந்து பேசியிட்டேன். மலர்மாலையோல அசைவற்று
 மடியில் படுத்திருந்தவள் களையாறி சீறிச் சர்ப்பம்போல என்
 னைக் காய்ந்து கடுமொழிகள் கூறி, என் கபடத்தைக் கண்டு
 கொண்டு தன் பரிவாரங்களை உதவிக் கழைத்தாள். நான்
 இனி தாமதிப்பது தகாதென்று தயங்கித் தயங்கி பார்த்துக்
 கொண்டே யோடிவந்து விட்டேன். என் மனதை அங்குபரி
 கொடுத்துவிட்டு இந்தப் புண்ணுடலைத் தாங்கிப் பித்தன்
 போல வந்தேன். கோபாலா, என்ன ஸமாதானஞ் சொன்ன
 லுக் கேட்க முடியாது. ஸர்வசக்தனை வுனக்கிதொரு பெரி
 தா? பாதத்தை விடமாட்டேன்; ஒரு வரங்கொடு, பக்தவத்
 ளலா, பசுவதைத்தால் கன்றுக்குப் போக்கிடமேது? திருவடி
 யிற் பிராணனைவிடுவேன், நிஜம்.

(எதுதல காரம்போதி—ஆந்தாளம்—கண்ணிகள்.)

- அ.—கட்டழகி காமவல்லி கந்தர்ப்பன் தேவியனையான்
 தொட்டணைக்கக் காலம்வந்தும் கட்டிச்சேராமற் போனேன்.
- கி.—கனகவாகனாதி களத்திரம் கமலத்தோ ளமைத்ததாகும்
 கற்றவன் நீ கலங்கலாமோ கண்டுகேட்டார் நகைத்திடாரோ.
- அ.—பசிமீறினால் ருசிதேடுமோ புக்தாக்களே நாவும்
 சசி முகி யவனைக்கண்டால், சாத்திர ஞானம் நிற்குமோ.
- கி.—உன்னைநம்பிக் கலந்த பெண்கள் ஒருகோடி உலகில்நிற்க
 தன்னைமறந் திந்தவிதம், தவிப்பது முறையாமோ.

- அ.—பழங்கதை சொல்லிச் சொல்லி வழங்காதே வனஜாபா பலகோடி நகரத்திரங்கள், பத்மவையிற் கிணையாமோ.
- கி.—பக்தனென்று கண்டுனக்கு சுபத்திரையை வஞ்சனையால் பரிணயஞ் செய்துவைத்தேன் பாமரனே போதாதோ.
- அ.—மச்சான் முறையான நீதான் லச்சைப்படாமலே சென்று இச்சமபஞ் சேர்த்துவைத்தால் நிச்சயம் நன்றிமறவேன்.
- கி.—உலகம் பழிக்குங் கர்மத்தை யொருபோதுஞ் செய்யமாட்டேன் உத்தம தம்பதிகளைப் பிரித்த பாபஞ் சேருமே.

மித்திரா, உலக மாயைவி லகப்படாத ஒருவனைப் போல இந்தவிதம் பிடிவாதமாகப் பேசுவது நீநிபல்ல; உன்னுடைய மாசற்ற கீர்த்திக்கும் குலத்திற்கும் இது முறைபல்ல, உன்னோடு பழகுவது எனக்கு மானக்குறைவாக இருக்கிறது. நான் புறப்பட்டுப் போகிறேன், தம் அண்ணு முதலானவர்களைன்னை நிந்திப்பார்கள். தீர்த்தபாத்திரை செய்ததுபோதும். நீ உன்னெண்ணம்போல இங்கேயே சுற்றிக்கொண்டிரு. நீ துணிந்து விட்டாய்; நானே ஸ்திரீ லோலனென்று அபவாத மடைந்தவன், நீ பெனக்குமேலே போய்விட்டாய், பேஷ், நானினி யிங்கிருப்பது அழகல்ல.

அ.—கண்ணு, எனக்கிர்தப் பித்தேற்றி வைத்துப்பார்ப்பதில் உனக்கு ஒரு ஸந்தோஷமா! அல்லி யாசியின் திருமணச் சேதிதவிர, மற்றொரு விஷயமுமென் செவியேற்காது. இனி ஸ்நான பானம் ஊண் உரக்கமொன்றும் வேண்டாம். இப்படியே புலம்பிக்கொண்டு உன் திருவடியில் பிராணனைத் துறப்பேன். எனக்கின்னுமேதாவது யுக்தி சொல்லவேணும் பாவி பென் கைக்கெட்டினது தவறிப்போனதே.

கி.—ஏது நம்மை விடமாட்டான், ஒரு கற்பனை கூறியனுப்புவோம். அர்ச்சுனா, மிகவும் தாகமாக இருக்கிறது.

தீர்த்தங் கொண்டிவா. அதற்குள் தக்க யுக்தி ஆலோசித்
துப் பார்க்கிறேன். சீக்கிரம் போய்வா.

(அருச்சுனன் செல்ல) நானொரு குறத்தி வேடம்பூண்டு
மார்க்கத்திற் சந்தித்து அருச்சுனனுக்குக் காமவிகாரத்தை
யதிகரிக்கும்படி செய்து, வேடிக்கை பார்க்கிறேன்.

(இருவருஞ் செல்வது.)

ஐந்தாங் களம்.

—:—:—

இடம்:—சானகம்.

காலம்:—மாலை.

பாத்திரம்:—அருச்சுனன்.

(அர்ச்சுனன் பிரவேசம் புலம்பல்.)

சிந்து பைரவி.

(கானகத்தில் தான் தனியே யென்கிறமேட்டு.)

உள்ளற்கூவும் கருவகுயில்கள்
காட்டொண்ணாதோ காதலியை
பூவிலுரையளி யினங்காள்
பூவையல்லிக் கோதுவீரே.

வானியிற்றுயிலுமனங்கள்
பாவியெந்தன் மொழியைக் கேளீர்
ஆவிசே ருபிரணையாள்
மேவியதடம் காட்டிரோ

கொங்குதெங்கு கழுகு பலா,
ஒங்கிவளர்ந்த பனமரங்கள்
ஏங்கியேமன முடைந்து வந்தேன்
ஏங்கியையாளி நுப்புமெங்கோ

(1)

பசங்கொடிகாள் படர்ந்த செடிகாள்
விசம்பிற்றிரியும் பறவைகளே
டைந்தொடியாள் பிடி நடையாள்
வைகுமிடம் சொல்லொண்ணாதோ

(1)

(சிருஷ்ணன், அல்லியின் பிரதிபிம்பம் குளத்திற் றெரியும்படி அவன் ரூபமமைந்த ஒரு படத்தை மரத்திற்கட்டிவைப்பது. அர்ச்சுனன் அதி மோகத்தால் அதைக்கண்டு பிரலாபிப்பது, மயங்கித் தியங்குவது.)

செப்புவதேமீற ஜாவளி.

செஞ்சுருட்டி இராசம் ஏகநாளம்.

அ.—ஒகோ இவென்னவோ ஒருருவம் காணுதே
ஒண்டொடியாளவ்வி ஒளித்தருக்கமுள்
கண்டேன் கண்டேன்.

(ஒகோ)

விடுவேனாவன்னத் தொடுவேனான்
விண்ணோர்கள் வந்தாலும் வீரர் துடர்ந்தாலும்
அஞ்சேன் அஞ்சேன்.

(ஒகோ)

ஒளித்ததுபோது மிணிப்பலிக்கா தெவ்வாதும்
ஒருமொழிசொல்லு ஓடாதே நில்லு
ஒளியே அளியே.

(ஒகோ)

விழுவேன் நீரினில் அழுவேன் உன்முன்னில்
விடுவேன் மானத்தை தொடுவேன் தனத்தை
மயிலே குயிலே.

(ஒகோ)

நாம் தேடிவந்த அரும்பொருள், ஆருயிர்க்காதலி, அரு
ந்தவப்பேற, அன்பைக்கொழிக்கும் மேகம், அங்கஜனுக்கரு
ந்துணை, அழகுக் கணிகலம், அம்புஜவாவி, அரிவையர்க்காசி,
அஞ்சுகமொழியாள், அஞ்சனவிழியாள், கைப்பிடியிடையாள்,
மதப்பிடி நடையாள், கருநாகச்சடையாள், செங்கதவித்
துடையாள், என்னல்வி, எனது பிராணவல்லி, இதோ
இதோ! வாவியில் காண்கிறாள், விதென்ன மலரோன் செய்யும்
கூத்தோ! அல்லது மாரன் செய்யும் ஜால வித்தையோ, எப்படி
இங்கு வந்தாள்! என்னைத் தேடி வந்தாளோ! சிக்கிக்கொண்
டாள், இனி விடமாட்டேன், அடி பெண்ணமுதமே, வேண்
டாம் மறுக்காதே, கரையிலேறு, கண்ணெடுத்துப்பார், கந்
தர்ப்பனி லும் மகா ரூபம் பொருந்தின நான், கால்கள் நோகத்
தேடித் தேடிக் கமலவாவியின் கரையில் வந்து காத்திருக்
கிறேன். கண்ணுள்மணியே, கரையேறிவா. இந்தக் கசத்தில்
மூழ்கினது பெரிதல்ல, நீ கடலில் மூழ்கினாயானாலும், ஒருகணை
யால் கடலை வற்றச்செய்து உன்னை யடைவேன். பஞ்ச பூதங்
களிலும், பதினாங்கு லோகங்களிலும் எங்கு ஓடி மறைந்தா
லும், ஒரு கணத்திலுன்னை வரவழைப்பேன், அப்படிப்பட்ட
ஒப்பற்ற பலத்தையும், பேரறிவையும் கொள்ளை கொண்ட
னையே! அடி பாதசி, மனமிரங்கவில்லையே!

(அருச்சுனன் குளத்தில் பாய்வது: குதிப்பதுபோல பாவனை)

(காவடிச்சீந்து—கன்னத்தின்றுயிற்சத்தமே மேட்டு)

வருவாயடி மானே வல்லியே நீ
வாழவைப்பாய் வார்த்தை சொல்லியே என்னை
வந்தனைவாயடி மெல்லியே அடி
திருமாமுக மலரோடுயர் பெருவான் மதிமுகத்
தனைத்து ஒருமைப்பட்டு ஆசை மிஞ்சியே
மருவுவேரம் வாமிகக் கொஞ்சியே. (வரு)

தேடக்கிடைக்காத பாக்கியம் எல்லாத்
 தெரிவையர்க்குள்ளே நீ சிலாக்கியம் நன்றாய்த்
 தெரிந்தனுபவிக்க நீ யோக்கியம்
 வடமாமேரு நிகர்கொங்கை நீ தொடமாதனு
 மதி நீதந்தால் பேடன்னமே யெனக்காரீடு
 பெயர்பெற்ற மன்னவரிற் கூறிடு.

(வரு)

விட்டுப்போக மனம் இல்லையே நான்
 பட்டு நொந்தேன் மிகத்தொல்லையே இனிக்
 கெட்டுப் போகாவழி சொல்லையே அடி
 விடுமாமதன் கொடுமாமலர் விடமாம்சரம் நடுமா
 ர்பினில் அடுத்தவுயிரை வாட்டுதே ஆவி
 போகும் வழியைக்காட்டுதே.

(வரு)

(பிரதிபிப்பம் மறைந்துபோக அருச்சுனன் ஜலமெடுத்துக்கொண்டு
 கண்ணனிடம் வருவது).

ஆடங் களம்.

இடம்:—வனத்தில் மாத்தடி.

பாத்திரம்:—கண்ணன்.

(மாத்தடியில் கண்ணன் வீற்றிருக்க, அருச்சுனன்
 பிரவேசிக்கிறான்.)

கி.—அர்ச்சுனா, ஏதவ்வளவு சிக்கிரம் ஜலம் கொண்டுவந்
 தாய்! தாகாவஸ்தை தானாகக்குறைந்த பிறகு தெரிந்தே
 வந்துவிட்டாய்! நீ ஸமய ஸஞ்சிவி.

அ.—(லஜ்ஜை யபினயம்) கோபாலா, ஸ்ரீஸம்பத்தில் நதி, குளம், சனையொன்று மில்லை. "வெகுதூரஞ் சென்று கொண்டுவந்தேன்.

கிரு—நீ நல்ல ஞாபகத்துடனிருந்தால் சீக்கிரம் வந்திருக்கக்கூடும். உன்மேல் குற்றமில்லை. எதைப்பார்த்தாயோ? ஏங்கித்தவித்தாயோ! முகம் சோர்ந்திருக்கிறதே! வெட்கப்படாதே சொல்.

அ.—கண்ணா! உனக்கொளித்து வைக்கக்கூடுமா நான் கண்டதை. குளக்கரையில் அல்லியைக்கண்டேன்; ஜலத்தில் மறைந்துகொண்டு என்னை மோசஞ்செய்தாள். பலமுறையழைத்தேன். மன்றடினேன். முடிவுவரை தோன்றி மறைந்து மோசஞ் செய்தாள். புத்திமோசம்போய் நின்று விட்டேன். உனதாகத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டாய்; என்னைக்கவனிக்கவில்லை; உனக்கும் மறதியுண்டோ; காலம் வீணாகப்போகிறதே; மனமிரங்கவில்லையே!

கி.—அருச்சுனா! மகா சபலனாகிய உன்னுடைய பழக்கத்தாலே என்னறியும் கலங்கி யிருக்கக்கூடும். நிஜம் எனக்கு நித்திரை வருகிறது. கொஞ்சநேரம் படுத்துக்கொள்ளுகிறேன். உட்கார். உன்மடியில் தலையை வைத்துக்கொண்டு படுக்கிறேன். பிறகு உன் காரியத்தைக் கவனிக்கிறேன்; யோஜிக்காதே.

அ.—சரி, உன்னிஷ்டப்படி நடக்கிறேன். எனக்கு நித்திரை வராது. (கண்ணன் படுக்கிறது.)

அர்ச்சனன் ஒன்மும் தோன்றது தனியே வருந்தல்.

முகாரி-இராகம்-நுபகம் ஆற்றுவாறில்லை கேஜல்.

கபடநாடக சூத்திரதாரனும்

கண்வளர்வது காலமோ

கருத்தழிந்த என்னைப் பெருத்த மோசஞ்செய்ய

விருத்தமாகவந்த கேலமோ (கபட)

கண்ணெண்ணத்தைக் கண்டறிந்திடக்

கமலத்தோனாலு மாகுமோ

விண்ணவர் மற்றோர் யாவர்தெரிவார்

வினேசெய்திடும் ஜாலமோ (கபட)

கற்பனைபோலுருக் காட்டியொளித்தாளே

சொற்பன்ம்போற் கண்டு விழித்தேனே

விற்பனையாணை விழைவுற்றுநானும்

அற்பபாக்கிய மடைந்தேனே (கபட)

காமனும்பாவி சோமனுமென்னைக்

கலைமெழுகா யுருக்குறார்

தாமதஞ்செய்தாற் றரிக்காதென்னை

தாமோதரனைவிட்டோடுறேன் (கபட)

கோபாலா, கண்ணா, பக்தவதஸலா இன்னமும் நித்திரையா? அல்லது என் தொந்திரவு சகிக்கக்கூடாமற் செய்யும் நித்திரையோ? நேரமாகிறதே, காலம் வீணாய்ப்போகிறதே; எழுந்திரு; (கண்ணன் விழித்துக்கொள்ளாமலிருக்க) ஒகோ அவருக்கென்ன சுவலை; பிருமான்ந்தமாகப் படுத்தி நித்திரை செய்கிறார். இந்தக்காலத்தை வீண்போக்கலாமா? இவருக்குத் தலையணையாக எத்தனைபோது வீற்றிருப்பது? இதோ காணும் கல்லையெடுத்து உதவியாக வைத்துவிட்டு நாம் புறப்

பட்டுப்போய் நமது பிராணசஞ்சீவியைத் தேடிப்பிடிப்போம்
(எழுந்திருந்து செல்வது.)

கீரு.—(னிழித்துக்கொண்டு) நல்லகாரியம் செய்து சென்
றான். சபாஷ், அந்த ஒப்பற்றப் பேய்க்காமக் கோட்டியல்ல
வோ இவனுக்கு இவ்வளவு துணிவை யுண்டுபண்ணிவிட்
டது? இதற்குப் பதிலிவ்னைக்கொஞ்சம் வேடிக்கை செய்து
விடவேணும்; முன் உத்தேசித்ததுபோலக் குறத்தி வேடம்
பூண்டு தக்க ஏற்பாடுகள் செய்கிறேன்.

(கிருஷ்ணனும் செல்வது; ஸீன் முடிவு.)

அங்கம்—II.

—:~:—

முதற் களம்.

—:~:—

இடம்:—வனத்தில் மற்றொருபாகம்.

பாத்திரம்:—அர்ச்சனன் காமாவேசத்துடன் அல்லியைத்
தேடிவருவது.

கேஜல் பார்ஸி—ஆஹலமேபுருஹுத் நைதில்தஜலாயா—மேட்.

பேடன்னமே உயர்ஸ்வர்ணமே

பேட்டிதர வா யென்முன்னே

வந்திடுவாய் முத்தம் தந்திடுவாய்

தந்திடுவாய் என்னைச் சேர்ந்திடுவாய் மனம்

மகிழ்ந்திடுவோம் கண்ணே

(பேட)

ஓலி.

காணும் பொருள்களெல்லாம் கண்மணியே புன்வடிவாய்
தோணும்படியமைத்த தொழில்முறையை யறிகலேனே
காணும் உரக்கமற்று உயிர்த்துணையைத் தனியேவிட்டு
உன்நிலைவாலோடி வந்தேன் உண்மையடி வஞ்சகியே

மான் விழியே தேன்மொழியே

வரும் பழியே விதி வழியே

பொல்லாதடி காபம் நில்லாதடி வுயிர்

நில்லாதடி மோடி சொல்லாதடி தடை

சொல்லாதடி குயிலே.

(பேட)

(கண்ணன் குரத்தியாக வருவது)

தந்தின தானானே தனதன தந்தினத்தானானே,
தந்தின தானானே தனதன தந்தினத்தானானே
அங்கமுள்ள எந்தன் துரைச் சிங்கனைக் காணானே
சித்தமும் நொந்தேனே மெத்தவும் நைந்தேனே
அங்கம் சோருது அறிவும் மாறுது

அலைந்து வந்தேனே

(அங்க)

காததைவீசி கற்பனைபேசி களிப்புடன் குதிப்
பான் கனமாக மதிப்பான்

கானமயிலே கருத்த குயிலே பொருத்தம்
நானே யென்பான்

(அங்க)

வளைந்து வளைந்து குழைந்து குழைந்து
வந்தடி விழுவான் வாவென்றழுவான்
வானம்பாடியே வாய்த்த ஜோடியே
வளர்மதியே யென்பான்

(அங்க)

அ.—இதோ, இவ்வழியாக வருகிற பெண்ணைப்பார்த்தால் குரத்திபோல காணப்படுகிறாள். இந்த ஜாதி ஜனங்களு

க்கு மனிதர்களின் மனக்குறிப்பை யறிந்து சொல்லுர் திற யுண்டென்பார்கள். இவனை விசாரிப்போம். பெண்ணே, நீ யார், உன் ஜாதியென்ன, தொழிலென்ன? எங்கிருந்து வருகிறாய்?

குர.—அய்யே. சும்பிடுறேன், நாங்க, இந்தப் பொதிய மலையடி வாரத்தே ஈக்கிறவங்க, குரச்சாரிதான், என் புருசன், சிங்கனைத்தான் தேடிக்கினுவாரேன். நீங்கள் யாருங்க, கேக்கலாமா?

அ.—பெண்ணே, நான் வேட்டைக்கு வந்தவன்; உனக் கென்ன தொழில்?

குர.—ஏன், எங்க சாதித்தொழில் தான், நரி கிரி பிடிப்போம், கண்ணி கட்டி பச்சிகள் பிடிப்போம்; கேரோசனை யெடுப்போம், குரி சொல்லுவம். சாலங்க வித்தை காட்டுவம் அய்யே.

அ.—நீ யொரு பெண்பிள்ளை, என்ன வித்தை செய்யப் போகிறாய்? சொல்லு கேழ்ப்போம்.

குர.—(பாம்பாட்டீம் மேட்டு)

ஜாலங்கள் செய்வோம் நாங்கள் மாய

ஜாலங்கள் செய்வோம் அய்யே

(ஜா)

ஐகத்தோரை மயக்கி ஐதிதியிற் வசமாக்கி

அகத்திலுள்ள ஜாடைகள் அறிந்ததுபோல கூறும்

(ஜா)

ஆழிமேல் நடந்திடுவோம் அனல் மேலிருந்திடுவோம்

ஆலத்தை புண்டிடுவோ அமுர்த்தத்தை கண்டிடுவோம்

அந்தகனுக்குப்பார்வை அரைக்கணத்திற்கொடுப்போம்

வந்தியை க்குகுமரனும் வாக்கு முமைக்கனிப்போம்

(ஜா)

இமயவரை யழைப்போம் இரும்பைப் பொண்ணுக்கிடலோம்
 இரவிமதி மண்டலத்தை இந்த இடத்தினிற் காட்டவல்லோம்
 சிங்கம் புலிகாடி சிருத்தை செந்நாய் கலைமான்
 தங்கள் கொடுமைவிட்டு எங்களே வலைச்செய்யும் (ஜா)

அ — ஆகா! அப்படிபா! என்கே உன் திறமையை பார்ப்போம். என் மனதிலுள்ளதை யறிந்து கூறுவாயாகில், நீ கேட்டதெல்லாம் கொடுப்பேன். சொல்.

குர.—அய்யே, இந்த மலையப்பனறியச் சொல்லுகிறேன் நான் கேட்டதை கொடுக்கணும் அய்யே.

அ.—பெண்ணே, ஆலோசிக்காதே; கேட்டதைத் தருகிறேன்.

(குரத்தி குறி சொல்லுவது)

மூலாதாரக் கணபதியே மூவற்குமதிபதியே
 கோலாகலகுமாராவேலா குலாயுதன்றிருமகனே
 புத்தகபாணி சரஸ்வதியே குற்றமறக் குறிகன்சொல்ல
 சித்தந்தன்னில் வந்தருளும் சித்தியான தெய்வங்களா
 சொல்லுரேன்கேள் மன்னவனே சோபனக் கருண்டாகுமே
 பல்லுயிரைக் காக்குங்கயற் கண்ணியன்னைக்கோயில் கொண்ட
 பரம்பரையா யாண்டிவந்த பாண்டியரசன் குலத்துதித்த
 பங்கஜவல்லி பாவையாளல்லி பட்டத்தரசியைப்பார்த்த முதல்
 அங்கஜனுமாட்கொண்டின்னை அறிவழித்துப் பங்கம்செய்தான்
 கானில் வேட்டையாடும்போது கண்டியயல் கொண்டாயடா
 கண்ணனை நீ மோசஞ்செய்து கல்லெடுத்துத் தலைக்குவைத்துக்
 காதலியைத் தேடிவந்தாய் கதைமுற்றும் பொய்யோ மெய்யோ.
 கைபிடிப்பாய் அரசிதன்னை—கட்டுமொழியில்லை அய்யே.

(குறத்தி கண் சொருகி மூர்ச்சைதேளிந்து பேசுவது.)

அய்யே, கேட்டவங்களா? முறையா சொல்லிச்சா!

அ.—(ஆச்சரியத்துடன்) (தனிமொழி) ஆகா! இந்த பிராகிருத ஜனங்களுக்கு தெய்வங்கள் வசப்பட்டு என் மனக் குறிப்பைத் தெரிந்துசொல்லும் வல்லமையைக் கொடுத்திருக்கின்றனவே; தேவோத்தமனை கிருஷ்ணனை உயிர்த்துணையாகப் படைத்திருந்துப், நமது கோரிக்கை சித்தியாகவில்லை என்ன காலக்கொடுமை! பெண்ணே! உனக்கென்னவேணும். கேட்டுக்கொள்.

குர.—அய்யே! உங்கத் தயவுதான் மறவாயென்ன.

அ.—பெண்ணே, இந்த மோதிரமும் கடகமும் பெற்றுக்கொள். உன்னாவினியொரு வுதவியாகவேணும் என் மனதைக் கரைந்துருகச் செய்தப் பாவித் தெய்வங்கள்! அப்பாதகியல்வியின் மனதை யுருகச்செய்ய சக்தியில்லாமற் போயிற்றே! அதற்கொரு தக்கிரம்சொல், இன்னமெதைக் கேட்டாலும் தருகிறேன்.

குர.—அய்யே! ஒரு பெண்ணிற்காக இப்பாடு படுவார்களா! அய்யோ தெய்வமே, மவராசா கணக்க இருக்கீங்களே. உங்களுக்குென்ன! லெச்சம்பேர் காத்திருப்பாங்களே. அடியம்மே.

அ.—அதப்படி யில்லை. நான் கேட்டதற்கொரு வழி சொல்லு. உன்னை மறக்கமாட்டேன் நிஜம்.

குர.—அய்யே! இந்த சூளிகை சித்தர் முறை. காரிய சித்தியாகும். அரசியனுடைய சூளமிருக்கிறது. அக்குளத்துப் படிக்கட்டில் அந்தக்குளிகையை அவள் பெயரைச்சொல்லிக்கொண்டு தேய்த்தால் அந்த சூளிகை கரைவதுபோல அவள்மனங் கரைந்து உம்மைச்சேருவாள். நான்போய் வருகிறேன்.

(இருவருஞ் செல்வது என் முடிவு படுதா விடவும்.)

இரண்டாங் களம்.

—:—

இடம்:—அல்லிப்பொய்கை பக்கத்திற் தோட்டம்.

பாத்தீரம்:—தருச்சனன் படிக்கட்டிலுட்கார்ந்து குளிகை
யைத் தேய்த்துக்கொண்டு வருந்தவது.

(இதற்கோ நீ என்னை மாலையிட்டாய் மன்னவனே.)

இந்தீரசபாமெட்டு—ஓகநாளம்.

அ.—கல்லோடி யுன்மனது
காந்தமோடி யென்னைப்பற்ற
கனியாதோ நான் புசிக்கக்
கருதாயோ நான் வசிக்க
காந்தயே பிராண காந்தயே
பிராந்தன் மிகவாடுறேன் (கல்)

காட்டிலுன்னை வேட்டையாடக்
கண்டபோ தாட்கொண்டா யென்னை
வாட்டிடும் மதன் கணையால்
வாடியிந்தக் கோலமாணின்
காமினி பரியா மரமினி
வாமுன் நீ அடிவஞ்சகியே. (கல்)

சொல்லிச் சொல்லி யழைத்தவாயும்
மெல்லியாளே நொந்து காயும்
புல்லியென்னைச் சேந்தார் புண்ணியம்
பூவையல்லியே கண்ணியம்
அல்லியே பிராணவல்லியே
கனகவல்லியே தருணமடி (கல்)

(அல்லியின் பெண்வீரர்கள் தங்களரசியின் பெயரைப் புருடர்கள் சொல்லக்கூடாதென்று கண்டிப்பது; அர்ச்சனன் புலம்பல்.)

விஜ — அடிதோழி என்ன விந்தை! யாரோ — அடிபு
வானாகிய ஒரு புருஷன் நமதரசியின் பெயரைக் கூசாது சொ
ல்லிச்சொல்லி கல்லிலொரு மணியை புரைக்கிறான், உரக்கக்
கூவுகிறான். தானே நகைக்கிறான், படுக்கிறான், விழிக்கிறான்,
அழுகிறான். பித்தன்போலற்றோன்றுகிறதே!

அ.—ஓகோ! இதோவந்தாள், இதோவந்தாள், என்
பிராண ஸஞ்சீவி யல்லி, என்னரசி, என் கண்மணி.

(பெண்களை நாடிப்பிடிக்க) அல்லி அல்லி என்காதலி.

(சமூக கண்ணிகள்—ஆதி) (வாடிறதி காவாடி மேட்டு.)

அ.—அல்லியெங்கே காட்டுவீரே-என்னை

யாட்கொண்ட பேய் ஓட்டுவீரே (அ)

சொல்லிமுடியா தெந்தன் துக்கம்

சொகுசாய் சேர்த்து வைப்பிரென்பக்கம் (அ)

வீர.—ஊரேது பேரேதய்யா இங்கு

உற்றவகை யேது மெய்யா

யல்லி யல்லி யென்று வுரக்க

சொல்லி, யழைக்கும் முறையேது சொல்வீர்.

அ.— ரட்டிலெனக்குக் காசலூட்டி

காட்டி முகத்தைக் கடுந்தோட்டி

வாட்டிடமதன் கையிற் கூட்டி

தீட்டியகணை விடச் செய்தான்.

வீர.—அரிஹான் பிரமனாலும்

ஆடவர் எவர்களாலும்

அரசியல்லியின் பேரைச்சொல்ல

அஞ்சுவார் ஒடிப்பிழைப்பீர்.

அ.— அல்லியெந்தனுயிர்த் துணையாம்

அல்லியெந்தனிரு சண்மாம

அல்லியெந்தன் குலபதய்வம்

அல்லியே பரமஸக்கதியாம்.

விஜ— அடி சகுகாள், இது புதுமை; நமதரசியின் பெயரைக் கனவிலும் நினைக்க ஆடவர்களாஞ்சுவார்கள். இப்படியும் ஒருபுருஷன் தன் சரீரத்தையும், மாணம் அவமானத்தையும் மறந்து, ஒருஸ்திரீயின் பெயரைச்சொல்லி கூத்தாடுவானா? இந்த மனிதன் சாமானிய புருஷனாகத் தோற்றவில்லையே! நல்லது இவனைப் பந்தோபஸ்தில் வைப்புகள். நான் அரசியினிடஞ்சென்று அறிவித்து வருகிறேன்.

வீர— அய்யா இங்கேவாரும்; அல்லியைக் காட்டுகிறோம் நீர் மணஞ்செய்து கொள்ளலாம்.

அ.— அல்லி எங்கே! எங்கே! காட்டுங்கள்.

(எல்லாருஞ்செல்வது. வீன் முடிவு.)

மூன்றங் களம்.

—:—

இடம்.— அந்தப்புரத்தி லொருபாகம்.

பாத்திரம்.— அல்லி, மந்திரி.

(பிரவேசம் விஜயவல்லி சேனாபதி வந்தறிவிப்பது)

(அல்லி கவலைப்படுவது.)

கரணஸையர் கொன்ஹதா மேட். (இந்திரசபா)

சித்தமொருவாறாகுதே செய்வதென்ன செங்கமலம்

மெத்தநிலை மாறுதடி மெல்லியாளே மனக்கமலம்

கனவிற்கண்ட கற்பனையால் மனதடைந்ததே சஞ்சலம்
 கரைந்துமைய் யுருகியோடக் காட்டுதடி கண்கமலம்
 முத்துமுத்தாய் நீர்த்துளிகள் முன்னேகாண முககமலம்
 பித்துப்பிடித்தவாட சோருதடி காகமலம்
 எடுத்தடி வைக்கப்பின்னே வாங்குதடி பதகமலம்
 உடுத்தவாடை நழுவுவெளி யாச்சதடி யுத்திகமலம்
 எந்தன்குலம் எந்தன்பலம் எந்தன்தனம் எவருக்குண்டு
 என்பெறமை என்பொருமை என்னருமை எவருக்குண்டு
 எந்தன் தைரியம் எந்தன்செளரியம் எந்தனொளதாரியமும்
 எந்தன்போற்பும் எந்தன்கற்பும் எவர்கள்பெற்றார் இப்புலியில்.

அல்.—அடி மந்திரி, கடல் கலங்கினாலும் கலங்கும்.
 எது விஷயத்திற்கும் கலங்காத தைரிய செளரிய ஒளதாரிய
 குணங்கள் பூர்ணமாய் அமைந்து ஆநந்தாப்தியில் மூழ்கி மத
 ங்கொண்டு குதித்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கும், என்மன
 மின்றேதோ கலங்கி யொருவிதமாக மலினத்தை யடைந்திரு
 க்கிறது! ஒப்பற்ற வனப்பும் கற்பும் படைத்த எனக்கு நிக
 ரானவர்கள் இந்த பூமியில் காரிகையரில் காவலரில் யாரிரு
 கிறார்கள்? என்ன குற்றம் எனக்கேற்படும். வினைவலியைத்
 தடுக்கும் திறமை எவர்கள் பெற்றார்! தைரியத்தைக் கை
 விடக்கூடாது.

மந்.—மகா இராணி, ஸ்ரீ மீனாசுதியின் கருணைக்குப் பாத்
 திரமான உங்களுக்கு ஒரு குறைவு மேற்படாது. உங்கள்
 பெயரை வுச்சரிக்க மன்னர் மன்னர்களெல்லாரும் நடுங்குகி
 றார்கள். மாசில்லாக் கீர்த்தி யடைந்தவர்கள். பெண்கேஸரி
 நீங்கள் ஒருவரேனன்? மகாபுண்ணியவதி நீங்கள்.

(சேனாதிபதி விஜயவல்லிவந்து வணங்குவது.)

(பிரயாக் கேஜல் ஏகதாளம்) அன்னை நிலலோசனி மேட்டு.

புமிக்கிந்திராணியே பொன்னடிசரணம்

புகலுவேன் விசேடமொன்று புதுமையாக இன்று ,

பூமன்னனொருவன்யாரோ புத்திமாதியே
 பூவை யல்லி யல்லியென்று சொல்லி சொல்லியே
 பொய்கைக் கரையில் புலம்பிக்கொண்டு தேய்க்கிறான்றானிகை
 போடுவேன்பழி யோடிவாடி மோடியேனோடி
 மோகமீறுது சேசஞ்சோருது மோகனவல்லியே
 முகத்தைக்காட்டி மோகத்தைபூட்டி மோசஞ்செய்தாயே
 என்றுமொழிந்து நினைவுமழிந்து திகைத்துநகைக்கிறான்
 எங்களிராணியே உங்கன்வீரர்கள் தன் காவலில் வைத்தேன்
 உத்தமியாளே சித்தம்யாரோ உத்திர வளிப்பீர்
 உற்றசேதி யுரைக்கவந்தேன் உங்க ளடிபணிந்தேன்.

மகா இராணி, தமது பொய்கைக்கரையில் யாரோ
 வெரு புருடன் அரசன்போலக் காணுறன்; ஒருஸமய முங்
 களைக் கண்டேன் மோகங் கொண்டேன் ஒடிபொளித்தாள்
 இன்னும் காணவில்லை. வாடியோடி முத்தந்தாடி யென்று
 லச்சை மறந்து பிதற்றிக்கொண்டு, உங்கள் பெயரைச்
 சொல்லி உரக்கக்கூவி யழைக்கிறான்; நகைக்கிறான். பிக்
 கிறான், விழிக்கிறான், அம்மணி எங்களை நாடிவந்து அணைக்
 கிறான். நாங்கள் கண்டித்தோம். திட்டினோம் பயங்காட்
 டினோம் அவனஞ்சவில்லை. காவலில் வைத்து வந்தேன்
 உத்திரவுப்படி. நடக்கிறோம், தாயே

(மோகனம் ஆத்தாளாய்)

(அல்—காபத்துடன் எழுந்து)

வந்தவன் யாரங்கே துணிந்து (வந்த)

மந்த புத்தியாலே சொந்தம் பாராட்டிக்கொண்டு
 நிந்தனைபாகப்பேசி யெந்தனைப் பழித்திட (வந்த)

மாரனும் முன்வந்தால் மனத்தாலும் மதியேனே
 தீரமாயென்னைக் கண்டே கொண்டேன் மோகமென்று (வந்த)

தாபங்கொண்டேனென்று தப்பிதமாய் பேசும்பாவி
 தவித்துயிர்விட வெயில் தன்னில்வாட்டி வாரும். (வந்த)

அடி விஜயம், இதுவரையிலென் விருதத்திற்கு ஹிரோத
மாக ஒரு புமாணுமிப்படித் துணிந்து முன் வந்து பேசின
தில்லை. அந்தக்கொடிய சபலனை காயும் மணலினில் நிறுத்தி
அவன்கொண்ட தாபத்தை தீர்த்து வையுங்கள், செல்லலாம்.

-(பெண்வீரர் அருச்சுனனை வெயிலில் சுடுமணலில் கிருத்தியைச் ச,
கண்ணன் கிருபையால் குளிர்ந்திருக்க அர்ச்சுனன் அல்லியை
நினைத்து வருத்துவது.)

(முகாரி ஆதீதாளம்)

(கோலேணுகோலே—மெட்டு)

இந்தப் பஞ்சணையீது எந்தனல்வி
வந்தணைவடுதன்னாளோ

இரவும் பசலும் நினைந்து நினைந்து என்னை

இன்பம் தந்திடச் சொன்னாளோ

(இந்த)

உன்னைப்பிறந்த வாழ்வு உலகினிலினி வேண்டாம்

உறுதியடி மரணே

கன்னல் ரஸமே கலந்து ஸரஸமே

காட்டுவாயடி தேனே

(இந்த)

அல்லியை யழைத்து அன்புடன் சேர்த்துவைத்தால்

அளவில்லாப் புண்யஞ் சேரும்

மல்லிகை மலர்விரித்த மஞ்சத்தில் பஞ்சணையில்

மருவினாலா சைதீரும்

(இந்த)

அர்—அம்மணி, இந்த 'குளிர்ந்த தடத்திலென்னை மட்
டும் வைத்துப் பார்க்கிறீர்களே, பாவினளே அல்லியை யழை
த்து என் பங்கம் நிறுத்துங்கள், கண்டாநந்திக்கக் கண்ணாபி
ரம் போதாதே! செல்லுங்கள், வேகம் சேர்த்துவையுங்கள்.

(தீல்தாசிமோரிசைன மெட்டு—செஞ்சுருட்டி—ஏகநாளம்)

அ—காலம் வீணாய்ப்போகுதே கருத்துந் தரிமாறுதே
கண்டைவிழியாளே கற்கண்டு மொழியாளே (கால)

உருகி வாடுகேனே பெருகியல் நானே
உண்மையடி கண்மணியே பெண்மபிலே ஓடி (கால)

ஆசைக்காரன் நானே மோசக்காரி நீயே
நேசம் லவலேசம் என்பாசம் இராதோவாடி (கால)

(ஸீன் முடிவு பதிதாவிடவும்)

நான்காம் களம்.

—:—:—

இடம்:—அந்தப்புரம் ஒரு பாகம்.

பாத்திரம்:—அல்லி, வீரர்.

வீரரைக்கேழ்பது

ஸரசி கமாஸ்.

அ—பித்தனைப் பிடித்தென் செய்தீர்
உத்தம வீரரே சொல்வீர்
சித்தமஞ் சாமலென்னை
மத்தனைப்போலப் பேசும் (பித்)

வீ—ஆதவன் தாபத்தாற் காய்ந்த
அனல் மணல் மேலவனை
அசையாமல் நிறுத்தி வைத்தோம்
அணையவாடி அல்லி யென்றான் (பித்)

அல்—ஊக்கமாக எனைப்பழித்த
 போக்கிரி மோசக்காரனை
 தூக்கிலேற்றிப் பாவியை நீர்
 துன்மரணமாகக் கொல்விர்

(பித்)

அடி, விஜயம், அப்படிபா! என் பேரைக் கூசாமல்
 சொல்வது மல்லாமல், என்னைப் பார்த்ததாகவும், பேசினதாக
 வும், வாடி, போடி அணையடி யென்று அறிவழிந்து பிதற்றும்
 கொடியனைத் தூக்கில் போட்டுக்கொல்லுங்கள். நல்ல மறு
 மொழிவந்து சொல்லுங்கள்.

(எல்லாருஞ் செல்வது; ஸீன் முடிவு).

ஐந்தாங் களம்.

—:—

இடம்:—தூக்குமேடை.

பாத்திரம்:—வீரர்கள், அர்ச்சுனன் பிரவேசம்.

இருவர் தர்க்கம்.

(தில்லாறு மெட்டு.)

தூக்கிப்போடுங்கள் நீங்கள் துரோகஞ்செய்த அல்லிபக்கம்
 வாக்குறுதி சொல்வாளானால் வாழ்ந்திடவேன் இனிப்புவியில்
 நன்னானே தானான நன்னானே
 அடிவஞ்சகியே ரஞ்சகியே
 விசகஞ்சகியேன் விரைவாய்வாடி—நன்னானே
 பகலுமிரவும் உன்நினைவால் பாகுமொழியானே நானும்
 பஞ்சபடாப் பாடுபட்டு அஞ்சுகமே வருந்தாரேனே
 நன்னானே தானான நன்னானே

பன்னகவேணி பங்கஜபாணி

பாமகவியாணி பாராயோ முகம்—நன்னானே

சாகிறவேனையிலே சஞ்சலர்க்கி சபலந்தீர

சந்துமுகங்காட்டிப்போனால் பெற்றுநந்தி மகிழ்வேன்

நன்னானே தானனை நன்னானே

ஸரஸமுகியே ஸத்தியம் ஸகியேன்

விரஸஞ்செய்யாதே வீண்பழியேற் காதே

நன்னானே.

விஜ.—ஆய்யா, அல்லியென்ற பேரை மறந்துவிடும்; வினே பிராணனை விடாதீர்; இந்தத்தூக்கில் போடுவோம். பார்த்தீரா, இந்த மாததைக் கட்டிக்கொள்ளும்; அல்லி வருவாள் சுகப்படலாம். மெல்ல இந்த ஏணிவழி யேறிப் போகவேணும்.

அ.—இதிலெப்படி யேறவேணும்? ஒருமுறை நீ செய். அந்தப்படி உடனே செய்கிறேன். அல்லி வருவாளா?

(சேனாதிபதியேறி சூத்திராப்பலகையில் நிற்கும்போது கண்ணன் செய்த மாயையினால் பொறிதவறிப்போய், அவள் தூக்கில் மாட்டிக்கொண்டு தற்கொலையாவது.)

(அர்ச்சனன் நகைத்து கைதொட்டிப் பாடுவது.)

(சாதந்தளம் வண்டுவிரட்டும் பாட்டு மெட்டு.)

மங்களம் ஜெயமங்களம் மங்களையே உனக்கு உண்டாம்
தங்கக்கொடி யல்லிதனை தங்காமலே கூட்டிவாடி (மங்)

தலைதொங்கி யாடுரதும் தாள்களுதைத்தாடுரதும்
தந்தம்வெளிக் காட்டலாச்சே தையலரே நகைக்கலாச்சே ( )

குழைந்து குழைந்துபேசி கூட்டிவந்தாயே வேசி
பிழைத்த பிழைப்புபோதும் அழைத்துவாடி யிப்போது. ( )

பாக்களிழித்துப் பல்லைக்காட்டி உதைத்து உதைத்து
ஊஞ்சலாடி உற்றவிடம் தெரியலையே.

ஓடி யல்லியை யழைத்துவாடி, ஒருகணமினிச் சகியேன்.

வீர.—ஊமது தலைநிதானே உயிரைவிட்டாள். அரசிக்குப் போய்த் தெரிவிப்போம். அய்யா, அல்லியைக் காட்டு
ரோம் வாரும்.

(எவ்வாறுஞ் செல்லல், வீன்முடிவு படுதாவிடவும்.)

ஆளுங்குளம்.

—:—

இடம்:—அந்தப்புரத்தில் ஒருபாகம்.

பாத்திரம்:—அல்லி மந்திரிபிரவேசம்.

(சேனைவீரர்வந்து சொல்வது; அல்லிகேட்டு ஆக்கினையிடுவது.)

(அடாணு இராகம்—ஏகதாளம்.)

அ—என்னடி என்னடி என்னகதியானுன் பாவி
சொல்லடி சொல்லடி சோந்துமுகம் வாவினான் (என்)
அவன் விருதமும், அவன் மதமும், அழிந்துபோச்சு
அஞ்சி யடங்கி வந்துகிற்குய். (என்னடி)

வீர—அரசியே மாதரசியே அற்பமதியாலே கெட்டோம்
ஆக்கின தமதாக்கினே அன்னையேநான் செய்யப்போக
அடுத்துப்பாவிக் கெடுத்துயெம்மை மோசஞ்செய்தான்
விடுத்தாளாவி விஜயவல்லி.

அரசியே, அந்தப் பாவியைத் தூக்கிலேற்ற தயாராக
வைத்துக்கொண்டு சேனாபதி விஜயவல்லி அம்மாள்தான்

78504
0-12 MKR 4. A
N12

அதைச் சரிபார்க்கப் போனவிடத்தில் தெய்வீகமாக அந்த சூத்திரம் தவறி தற்கொலையாகிவிட்டது; இறந்துபோனார்.

அல்—அப்படியா! அப்படியா! என்ன ஆச்சரியம்! விஜயவல்லி இறந்துவிட்டாளா! என்ன மந்திரமா! தந்திரமா! மகாசதுரையான சேனாபதி அறியாதவளா; ஒரு பைத்தியக்காரனுக்காக தெய்வ மிவ்வளவு அறுகூலத்தைச் செய்யுமா! நம்முடைய கெட்டகாலத்தின் குணமா இது! நல்லது-இப்படிச்செய்வோம்-அந்த ஜாலக்காரனை விடக்கூடாது. சத்துருவைவைத்துப் பார்க்கக்கூடாது, உடனே கொன்று விடவேண்டும்.

செல்லுங்கள் செல்லுங்கள் காளியாலயமழைத்து
கொல்லுங்கள் கொல்லுங்கள் கொடியமாயஜாலக்காரனை
தாக்கியே பித்தனை தப்பியோடாமலே
தக்கவிலங்கிட்டுத் தனியே யழைத்துச் (செல்)

(எல்லாருஞ்செல்வது ஸ்ன் முடிவு பரிதாவிடவும்.)

ஏழாங்களம்.

இடம்:—காளிகோவில்.]

பாத்திரம்:—அருச்சுனை வீரர்கள் கயிறுகொண்டு கட்டியழைத்து வருவது.

(துமபினமொரி கௌனகபரலே மேட்டு.)

அர்—கண்ணன் சகோதரியே காளிமகாதேவ்

கண்ணாயிரம் படைத்த கௌரியாதரியம்மா

(கண்)

விண்ணவற் கமுதளித்த விமலனைத்துணைகொண்ட

விசுவரூபினி விசாலாகுதியே

(கண்)

மங்கையல்லியாசையால் பங்கமடைந்து வந்தேன்
 மதுராபுர வாஸினி மனோன் மணியே
 மங்கள ரூபியே மதிக்கெட்டேன் பாபியே
 மனம் வைத்து ஆதரிப்பாய் மகாமாயேஜ்யே

(4ண்)

ஹேபாசக்தி மகாமாயே சூலினி சண்டிகே துர்கிக
 மகாகாளி பேய்க் காமத்திற்கிடுபட்டு என் கண்ணன் உன்
 நண்ணையும் மறந்து இந்தக்கதிபடைந்தேன். தாயே கண்பா
 ரம்மா.

வீர.—பித்தா, அம்மனை வணங்கிக்கேள், அல்லிபை வர
 வழைத்துக் கொடுப்பாள்.

அர்.—பாதேவதையே, அல்லியைக் கொடு.

(பூமியீற் படுக்க கண்ணன் அசரீரியாக காளி ஆலயத்திலிருந்து
 சொல்வது.)

கண்.—ஆகாகா! ஓகோகோ! எனதரசிக்கெப்படி ஆண்
 வாடை கூடாதோ அப்படியே எனக்கும் புருஷபவி வேண்
 டாம்; ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன், செல்வீர், செல்வீர்.

(எல்லாருஞ் செல்வது ஸீன் முடிவு படுதா விடவும்.)

அங்கம்—III.

—:~:—

முதற் களம்.

—:~:—

இடம்.—தனியறை.

பாத்திரம்.—அல்லி, மந்திரிப் பிரவேசம்.

அல்.—மந்திரி என்னகாலம் இது வரையில் நமது கீர்த் திக்கு ஒரு குற்றமும் ஏற்படவில்லை. ஒரு மத்தன், அற்பன் மனந்துணிந்து என்பேரைச் சொல்லிப் பரிகாஸஞ் செய்து கூவிக்கூவியழைத்து கூடவாடி அணையவாடி கண்ணே பெண்ணே என்று இப்போது சொல்லவும், அந்தக் குற்றத்திற்காக அவனைத் தண்டிக்கப்போனால், தெய்வபலத்தால் அவன்பிழை த்து விடுகிறான். நல்லது தாதியேன் வரவில்லை.

தா.—தாயே வந்தனம்; பாதேவதைகாளி எனதாசி அல் லியைப்போல எனக்கும் ஆண்வாடையடிக்கக்கூடாது. புருஷபலி யேற்கமாட்டேனென்று ஆவேசம் வந்து எங்களை விரட்டிவிட்டாள். அந்த மாயாவி சிரித்துக்கொண்டு அல்லி யெங்கே அல்லியெங்கே காட்டுங்கள் என்று கத்தாரான்; எங்களைத்தொந்தரவு செய்கிறான். அவனுக்கு சமாதானஞ்செய்ய முடியவில்லை.

(அல்லி கோபத்துடன் தாதிக்கு ஆக்கினை செய்வது.)

(மோகனம்-ஆதி நாளம்.)

அவன் சமத்தைபறிவோம் அடிதாதியே (அவ)

எத்தினையோயவஸ்தை செய்துவைத்தபோதும்

{ அத்தனையும்பொறுத்து அஞ்சாமலே குதிக்கும் (அவ)

அக்கினிபோலக்காயும் மணலினில்விடுத்தோம்
 தூக்கினில்போடும்போது துன்பமில்லாமல்வந்த (அவ)
 கணக்கில்லாப்பூகங்கள் களித்திடும் கவிதனில்
 கட்டியுருட்டித்தள்ளிக் கணத்திற்கொன்றுவாரும் (அவ)
 (எல்லாருஞ் செல்வது ஸீன்முடிவு படுதாவிடவும்.)

இரண்டாங் களம்.

—:—:—

இடம்.—மலையடிக் குகை.

பாத்திரம்.—பூதங்கள்.

(பூதங்கள் கூத்து அஞ்சாதே அஞ்சாதே மந்திரவாதி)

ஆண்பூதம்பெண்பூதம் அனைவருங்கூடி
 ஆந்தமாய்க்குதித் தாடுவோம்வாரீர் (ஆண்)
 அந்தரமதிர அஷ்டதிக்குமோத
 சுந்தரமுகத்தால் சொகுசாய்ப்பாடுவோம் (ஆண்)
 சூர்பகர்ணுவர லம்போதராபோ
 சூசிராசிகே சுஷ்கஸ்தனியே (ஆண்)
 ஆந்தைவிழியாளே ஆட்டுத்தலையாளே
 யானைமுகத்தானே பூனைக்குரலானே (ஆண்)
 பேய்மனமிரங்க பெருங்குரலெடுத்து
 நாய்நரிகளிக்க நயமாய்ப்பாடுவோம் (ஆண்)
 லாவ்லாவ்லாவ் லாவ்லாவ்லாவ்
 லாவ்லாவ்லாவ் லாவ்லாவ்லாவ் (ஆண்)

(பெண்வீரர் அர்ச்சனைக் கொண்டுவருவது.)

(சேஞ்சுநட்டி நபகம்) (மழையோ மழையோ மேட்டு.)

அ.—அல்லியே அல்லியே பன்பானமொழிசொல்லியே
அழைத்தாற் பிழைப்பேன் (அல்)

அன்றுகண்டமுக மென்றுகாணப்போரே
னென்று யுருகிறேனே. (அல்)

சூயிலேசூயிலே சூலோசை கேட்டாற்பிழைப்பேன்
மாஞ்சோலையி லொளித்தாயோ (சூயி)

பயிலெல்லாங்காட்டிப் பணிப்பெண்ணையோட்டி.
பயந்து துடித்தாயேநீ (சூயி)

மயிலேமயிலே மைபல்லீறியலைகிறேன்
மலைசுமந்து மெலிந்த (மயி)

கையில்வெண்ணெயிருக்க ரெய்தனக் கலைவார்போல்
காலம் வீணாய்ப்போக்குறாய். (மயி)

நா.—அய்யா, எங்காரசியின் பேரைச் சொல்லாதீர்,
உம்மை விட்டுவிடுகிறோம். பிழைத்தோடிப்போகலாம். இந்
தகவியிற்றள்ளப்போகிறோம்; வீணே உயிரிழக்கவேண்டாம்.

அர்.—அடியம்மணி, அல்லி அல்லியென்று சொல்லச்
சொல்ல சரீரம் அமரகாயமாகிறதே. அமிருதம் புசித்தது
போல ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறதே! ஆபத்தெல்லாம் மாறுகி
றதே!

தாதர்கள் தள்ளிவிடுவது கண்ணன் கிருபையாலும்
சிவகிருபையாலும் பூதங்கள் ஊழியஞ்செய்வது.

பார்ஸி கேஜல்.

பூ.—அடிவணங்கிப்பணிந்தோம்
அமிமைகங்கண்டு மகிழ்ந்தோம்
அய்யனே யெங்கள்மெய்யனுக்கு
அன்பனே அச்சமேவேண்டாம் (அடி)

பூ.—சொன்னஎவல் செய்துநாம்
நன்னயமாய் நடக்கிறோம்
அன்னபானாதி யறுசுவையுண்டி
யளித்துப்பசியைத் தீர்க்கிறோம் (அடி)

பூ.—ஆடையணிகள் அளிப்போம் நாம்
அடிவருடிக் களிப்போம் நாம்-
காடைகலைமான் காட்டுமிருகங்கள்
கருதியதெல்லாந் தருவோம் (அடி)

பூ.—இன்பமாகப்பாடுவோம்
இணைந்துகூடியாடுவோம்
இந்தக்காத்திலேந்தி நாங்கள்
எந்த இடமும் செல்லுவோம் (அடி)

பூதம்.—அஞ்சாதே நாங்கள் உன்னடிமை. எப்பணியுஞ்
செய்யக் காத்திருக்கிறோம், அன்னபானாதிகள் அற்புதமாம்ஸ
ங்கள் கொடுக்கிறோம்.

(சாதிபார்த்துவியத்து அரசியிடஞ்செல்வது)

(ஸீன்முடிவு பரிதாவிடவும்.)

மூன்றாங் களம்.

—*—

இடம்:—சோலை மரத்தடி.

பாத்திரம்:—கண்ணன் அருச்சுணன் பிரவேசம்.

அ.—நான் செய்த அபராதத்திற்கு இவ்வளவு கஷ்டதண்டனை அவமானமடைந்தது போதாதா? இத்தனை சிரமமும் ஸ்திரீகள் கையினாலடைந்தேன். அதுதான் கௌரவம்; கதையாகப்போச்சேயல்லாது காரியசித்தியாகவில்லையே! இனியவளை யடையாமற்போனால் நானே பிராணனை விடவேண்டியதுதான். உருக்குப்போகவும் ஒருவரைப்பார்க்கவும் மனமில்லை.

கீரு.—(புன்னகையுடன்) மித்திரா, உன்னை நம்பி உன்மடியில் தலைவைத்துப்படுத்திருக்க, அவளுடைய ஆசையாலேன்னை மறந்து, கல்லெடுத்துத் தலைக்கண்டைக்கொடுத்துவிட்டு போயிருந்தாயே; என்ன சுகப்பட்டாயோ?

அ.—கண்ணா, போகும்வழியில் குரத்தியைக் குறுக்கேட்டு குளிகைவாங்கிப்போனேன். அதனால் அவள் என்னைப்பார்க்காமலேவெயிலில் நிறுத்திவைத்தும், தூக்குப்போடச்சொல்லியும் காளிக்கு பலிகொடுக்கச்செய்தும், பூதக்கிடங்கிற்றள்ளியும் தண்டித்து அவமானப்படுத்தினாள். ஏதோ நற்காலம் பிழைத்துவந்தேன். இனியெப்படியாவது கட்டாயம் அவளையடைந்துதீரவேணும். உன் பாதம் விடமாட்டேன்; பழி போடுவேன்.

வேடிக்கை பார்த்ததுபோதும் இனித்திரும்பி சும்மாப்போனால் லஜ்ஜைக்கேடில்லையா!

கிரு.—அர்ச்சனா, நான் ஒருயுத்தசொல்லுகிறேன் கேள். உன்னை யழகிய ஒருஸர்ப்பமாகச்செய்துகொண்டு நான் பிடாராக வேடம்பூண்டு அல்லியிடம்கொண்டுபோய் அவளுக்கு விநோதங்காட்டி விற்றுவிடுகிறேன். உன்னை படுக்கைவிட்டால் கொண்டுபோய் வைத்துக்கொள்ளுவாள். நீ நினைத்தபோது உன் நிஜரூபத்தை யடையவும், பிறகு மாற்றிக்கொள்ளவும், அனுக்கூகஞ் செய்திருக்கிறேன். இந்த உதவியினால் உன்னிஷ்டத்தை முடித்துகொள்.

அர்.—பாம்பென்றால் படையுங்கலங்குமே. அவள் ஒரு யனோஹரமான பெண். அஞ்சாது என்னை வாங்கிவைத்துக் கொஞ்சுவளா?

கிரு.—அவளை ஸாமானியப்பெண்ணென்று மதியாதே; இதற்கொல்லாமஞ்சாள்.

அர்.—அப்படியே செய்யுங்கள். இன்னும் எதைசெய்யச் சொன்னாலும் சரி.

(இருவரும்செல்வத; வீண்முடிவு படுதாவிடவும்.)

நான்காம் களம்.

—:—

குடம்:—அரண்மனை.

பாத்தீரம்:—அல்லியும் ஒருபெண்வீரனும் பிரவேசம்.

அல்.—பங்கஜவல்லி, இதென்ன விந்தை! என்னைப்பாராமலிருக்கும்போது பார்த்துப்பேசி பிரிந்ததாகக்கூறி யொருபுருடன் இவ்வளவு பெருந் துன்பங்களுக்கும் தப்பித்துப்

பிழைத்திருந்து இன்னமும் பிதற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம்.
எல்லாம் காலவேற்றுமைதான்.

தா.—மகா இராணி பிடாரனொருவன் அநுமைபான
ஶர்ப்ப மொன்றை வைத்துக்கொண்டு விரோதங்கள் செய்கிற
வனாம்; பேட்டிக்குக் காத்திருக்கிறான்.

அல்.—அப்படியானால் வரட்டும் வேடிக்கைபார்ப்போம்.

பிடா.—(ஆடிக்கொண்டுவந்து வணங்குவது) தண்டமு.
மகாராணி மொக்குத்தானுதல்வி வந்தனம் தாயே வடதே
ஸம் கலகத்தா பம்பாபுனா படோதா மைசூர் ஐதராபாத் மலை
யாளம் தெலுங்குதேசம் ஸமஸ்தானங்களெல்லாம் சுத்திக்கினு
மகராஜா இங்கே கண்டுக்க வந்தேன்க தாய்க்குத்தெரியும்.
புள்ளையருமை; இந்த ஜாகிபாம்பு பாத்து இருக்கமாட்டிங்க.
உங்கத்தங்கக் கண்ணிலே பாக்கனும் வேடிக்கை மின்னலைக்
கண்டாப்பலே தானிருக்கும். மனிசா பக்கத்தேவரும் முத்
தங்கொடுக்கும் பூமலை கணக்க களுத்திலே சுற்றிக்கொள்
ளும். கொஞ்சம் தமாசு பாருங்க; கண்கட்டி வித்தையிலலை.
மையிலலை கருமானயிலலை.

(பாம்பை மகுடியூதி யாட்டிக் காண்பித்தல்.)

ஆடுபாம்பே தெரிந்தாடுபாம்பே

ஆடுபாம்பே அரசியை நாடுபாம்பே

கூடுபாம்பே அல்லியை குற்றமேதும்வராது

ஆதிமகிமுதலாய் அவனிபை யாண்டுவந்த

அரசரிற்சிறந்தவனாம் ஆண்சிங்கமானவனாம் (ஆடு)

அரிவையராசையாலே அறிவழிந்துபோக

அலைந்துகூலைந்துபோத மற்றப்பிதற்றிக்கொண்டு

அடுத்ததுச்செய்துமுயற்சி தொடுத்தப்பயனில்லாது

விடுத்தமாறாபமானம் விழுந்துபுரண்டடியில் (ஆடு)

சேர்ந்திமகராசியை செல்வமாய்வாழலாம்மனைதனிலே
செப்பிடுமனக்குறையை தப்பிதம்வராதொன்றும்
சேல்விழியாள்பாதத்தை சென்றுவணங்கிடுவாய்
பாலும்பழமும்போல பழகிசும்மாதின்று. (ஆடு)

அல்.—என்ன ஆச்சரியம்! ஆயிரம்மாத்துத் தங்கத்தால்
வார்ப்பித்ததுபோல காந்தியும் உயர்ந்து, தாழ்ந்து நிமிர்ந்து,
குழைந்து ஆடிவரும் விதமும் மனதிற்குமிக்க ஆனந்தத்தைக்
கொடுக்கிறது. மனிதர்களிடத்தி லிப்படியும் பழகிவருவது
ண்டோ! கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை.

பிடா.—மகராஜா, ஜவ்வாது கொண்டுவாருங்கள் மை
கொண்டுவர உத்திரவுசெய்யுங்கள். கண்ணில் மையிடவும்,
பொட்டிடவும் நெற்றியிற் செய்கிறேன்.

அல்.—தோழி, இந்தப்பாம்பிடத்தில் பயமேயுண்டாக
வில்லை. மலர்மலையை யெடுத்தணைவதுபோலச் செய்ய இடங்
கொடுக்கிறதே! இந்தப்பிடரன் என்னகேட்டாலும் கொடு
த்து பாம்பை விலைக்குவாங்கி என் பக்கத்திலேயே வைத்துக்
கொள்ளப் பிரியமாக இருக்கிறது. அவனைக்கேழ்போம். ஏய்,
இந்தப்பாம்பை விலைக்குகொடு. உனக்கென்னவேணும் கேள்
தருகிறேன். விஷமம் செய்யாமல் எங்களிடத்திலிருந்து பழ
குமா?

பிடா.—மனம்பேலையிருந்து விளையாடும். என் பிழைப்
புக்கெட்டுப்போகும் சுண்பார்க்கலும்.

அல்.—இன்றிக்கிருக்கட்டும், நானாவரும்போது வேண்
டிய ஸன்மானம் தருகிறோம்.

பிடா.—பாம்பு என்னைப்பிரிந்தால், எலைச்சுப்போகும்
இடைபோட்டுத் தருகிறேன். குறைந்த இடைக்குப் பொன்
தரவேணும் அம்மணி.

அல்.—அப்படியே ஆகட்டும் தருகிறேன், போ.

(பிடாரன் செல்வது) பாம்பை யெடுத்திணைத்து முத்தமிட்டு
ஆடலிட்டு ஸந்தோஷிப்பது.

(ஆனந்தக்களிப்பு-மேட்டு அல்லிசொல்வது.)

பாம்பிதுமிகவும் புதுமை தோழி
பார்த்துக்கேட்டதில்லை இதுமிக அருமை
ஆதிநாராயணன் நாயிலும் அந்த
அனந்தனையிவ்வடிவாய் அமைந்ததோ தோழி
பாதிமதிபுனைந்த பாமன் காதில்
சோதிபாய்விளங்கிமும் பன்னகன்தாளே
பஞ்சானனுக்குக் குடையாய் சிரத்தில்
அஞ்சாமற்படம் விரித்தாடிய பாம்போ
அகண்டமான பூதலத்தை அன்பாக
ஆயிரம் முடியாலே தாங்கும் சேஷனே
அஷ்டதிக்கிலும் அமர்ந்து அருளாலே
அசையாது அவனியை யாட்கொண்ட அரவமோ
பன்னகராஜனும் இதுவே சொன்னதை
நன்னயமாகக்கேட்டு நடப்பதே வந்ததை
முன்பின்னறியாத என்னை நத்தி
முத்தமிட்டுக் குழைந்து சுற்றிக்கொள்ளுதே
பஞ்சணைமீதினிற்படுத்தி என்னை
யஞ்சாமலித்து அணைத்தாரங்குதே
ஆச்சரியம் ஆச்சரியம் தோழி
யாருக்கும் கிடைக்காதப்பாக்கிய மிதுவே (பாம்பிது)

தோழி இந்தரிதியாருக்கும் கிடைக்காது மிக அற்புதம்!
நித்திரைக்குச் செல்வோம்.

(ஸீன்முடிவு படுதாவிடவும்).

ஐந்தாங் களம்.

—(0:)—

இடம்.—அல்லியின் படுக்கைவீடு.

பாத்திரம்.—ஸர்ப்பருபமாறி அர்ச்சனன் அவள் பேரழகையும் குணத்தையும் வியந்து மோகமீறிப் பேசுவது.

ஓகோ! நல்லசிவிலை, அரவமெல்லா மொடுங்கியிருக்கிறது. இரத்தமயமான தீபங்கள் சலிக்காமல் ஒளியை வீசிக்கொண்டிருக்கின்றன. வாஸனாவர்த்திமணமும், நறுமலர்களின்மணமும் சந்தனம், பன்னீர் ஜவ்வாது அரகஜா மணமும் இவள் சரீரமணமும் கலந்து கம்மென்று படுக்கையறையிலிடமில்லாது நிறைந்திருக்கிறது. இவ்வளவு ஸம்பன்னையாகவும் ரூபவதியாகவும் பரமபுவதியாகவும், போகவதியாகவு மிருக்கிற இந்தப்பெண்ணரசிக்கு புருஷ இன்பமே வேண்டாமென்று மனம்வெறுத்துப்போன காரணம்பாதோ? மன்மதவைரிகளாகிய எந்தபாபிகளின் சாபமோ! என்னவிருதமோ! பிருமசிநுஷ்டிகளில் ஏதும்புமுதல் யானையீறாக ஏற்பட்ட ஜீவகோடிகளுக்கெல்லாம் இயல்பாகவே தொடர்ந்துவந்திருக்கிற விஷயவாஸனை இவளைப்பற்றாமல்விட்டது என்னவிசித்திரமோ! சிங்காரநூல்களுக்கே லக்ஷண லக்ஷியங்களாக அமைந்த இந்த சரீரமதை யனுபவிக்காவிட்டால், பிறகு அந்த சாஸ்திரங்களுக்கே பெருமையிலலை. அல்லது இந்த சிங்கார தேவதா பிரஸாதம், தேவர்கள் கூடி எனக்கென்றே இது வரையில், அன்னியர்கள் தீண்டாமல் சுத்தமாக வைத்திருக்கிறார்கள்போலத் தோன்றுகிறது. இப்படிப்பட்ட சமயமினிமறுமுறை கிடைப்பதரிது. காலம் வீண்போகலாகாது. நல்லது இவளை அழைத்துப் பார்ப்போம். ஹே சந்திரானனே,

மனோஹாரிணி, இந்த ஸமயமும் தூங்கிக்கொடுக்கிறாயே. கண் திறந்துபார், கருணையற்றவளே உன் கடைக்கண் நோக்கிற் குக் காத்திருக்கிறேன். இவ்வளவு காலமாக நான் உன்னை வந்து கண்டுகொள்ளவில்லை பென்கிற கோபமோ? அதற்கு நானிதுவரையிலடைந்த தண்டனைகள் போதாதா? லஜ்ஜையை முழுதும் விட்டவனாகிய என்னை, முல்லையரும்பின் பந்தி போன்ற பற்கள் தெரிந்தும் தெரியாமலும் விளங்க, புன்னகையுடன் அழைத்தா லாகாதா? நான் பட்ட சிரமங்கள் மாறுமே; கிருதார்த்தனாவேன், புண்ணியதீர்த்தங்கள் முறையே யாடிவந்ததின் ஸத்பலன்தான் உன்சேர்க்கை, ஸத்யம்.

(ஆயவோர் போரிஜான் கபீர் கபீர்) (பார்ஸி கேஜல்)

சந்தரவதனே சந்தராங்கியே சஞ்சலத்தீர்ப்பாய்
 இந்திரகுமாரன் வந்திருக்கிறேன் அஞ்சாமலே பார்ப்பாய்
 ஜாலஞ்செய்தது போதுமடி ஜலஜகந்தியே
 பாலும் பழமும்போல் பழகலாமடி குந்ததந்தியே
 கொண்டலிருதம் போதுமடி கோமளாங்கியே
 மண்டாலாதிபன் மன்றாடுறேன் மங்களாங்கியே
 பெண்களுக் கழகில்லாக்குணத்தைப் பேதையே விடுவாய்
 கண்களுக்கழகான கணவன் கையாலே தொடுவாய்
 கணம்பிரியேன் கணஞ்சுகியேன் மணஞ்செய்துகொள்வாய்
 கருத்துவுருகாதோ பொருத்தமிராதோ கலக்கத்தைதள்ளுவாய்
 உயிரும்நீயே உடலும்நீயே உயர்கதியும் நீயே
 உண்மையடி உன்னடிமையாவேன் உனக்குநான்பதியே.

பெண்ணரசே, என்னபுதுமை! இப்படியொரு நித்திரையா! மனமயக்கமா! ஜாலமா! ஸாதனையா? கண்மணி, விழித்துப்பார், கண்ணா, இதுவுமுன்கூதோ! ஏமாற்றுகிறாயே! பெரும்பசியாளிமுன்னே நல்லுணவைவக்காட்டி. மறைப்பதுபோல என்னபரிஹாஸம்? பிரியகாந்தே, இந்திரியங்களுக்

சூத் தலைமையான மனதாகிய சூத்திரத்தை உன் வசப்படுத்திக் கொண்டு மென்கிற மமதையாலிந்தவிதம் பாவையாகச் செய்து கூத்தாட்டி மகிழ்ந்து நித்திரைசெய்கறாயே; இணியுண்ணை விட்டு யேமாந்து போகமாட்டேன் கண்பார்.

(சேல்குருட்டி ஆதி) (கொஞ்சமும் ஸந்தேகம் கொள்ளாதே.)

பராமுகஞ்செய்யலாமா பாவமுண்ணைச் சேராமற்போமா
நிராதாமாகவே நின்னையடைந்தேன் மானே
தராதாமறிந்த தருணிமணியே இன்னும் (ப)

ஸரஸாங்கியே யுந்தன் சிநேகம்
ஸபலமாக்குமடி யென்தேகம்
ஸத்தான தின்பமார்க்கம் ஸத்தியமாகநம்பு
பித்தான என்மனதை சற்றுந் தேற்றாமலே (ப)

காமனுக்குப்பலி கொடாதேபாவி
கண்முந்தரிக்காதடி யாவி
தாமதஞ்செய்யாதே தருணம் கைவிடாதே
தர்க்கஞ்செய்தாலும்விடேன் தாவிவலுவில் சேர்வேன் (ப)

அடிபேதை, அருமையான காலத்தையும், யௌவனத்தையும் வீணாக்குகிறாயே! இப்படி யொருசமயமும், ஒத்த கணவனும் கிடைப்பதரிது; என் வாய்மொழியை அலக்ஷியஞ்செய்யாதே. உனதாசையாலே உயிர்விடப்போகிறேன் வீண்பழி தொடருமுண்ணை.

(தீர்ப்புகழ் வங்காரமார்பிலணி மேட்டு.)

பூங்கோதை யல்லிதனைத் தூங்கும்போது நானடுத்தும்
புணர்முலையமுந்தமார்பில் புண்ணியஞ்செய்யாமற்போனேன்
நின்கோதில்லாயெழிலை நினைத்துமனங் களைத்துநிற்க
நீதியாமோ (ப)

வந்தவனைச் சொந்தமாக நிந்தனைக்காளாக்காமலே
சுந்தரமுகத்தனைத்து சுகிக்கமன முதிக்காதேனோ
மந்தமாக வீசுந்தென்றல் மாமதியுங் கூடியென்னை
மதிக்காரே.

(1)

அழைத்தாரால் கேழ்க்காதோடி பிழைக்கவழி.செய்யாயோடி
இழைத்தனோம்பின் பலனென்று எண்ணியென்னை யணைவா
அஞ்சுகமே, மிஞ்சுதடி அம்புஜமே யாசையழல் [யடி
அருள்செய்வாய்.

ஏது இவனைக்காத்து இனியமொழிகள் பேசி மன்றாடு
வதிற் பயனில்லை. வீணே மணப்பால் சூடிப்பதில் குணப்ப
டாது. அந்த மாயன் கோபாலனைக்கொண்டுதான் சித்தியாக
வேணும். நமது முயற்கியாலாவதொன்று மில்லை யென்ற
ஞானம் மாறிப்போகிறதே! நல்லது கண்ணனையடுத் தெந்த
விதத்திலும் காரியத்தை மனம்போல் முடித்துக் கொள்ளு
கிறேன்.

(செல்வது ஸீன்முடிவு.)

ஆரூங் களம்.

—:—

(கண்ணனை அருச்சுனன் சந்திப்பது).

கி.—அருச்சுனா, உன்மனம்போல வெல்லாம் சுகமாக
இருந்து வந்தாயா? உன்கோரிக்கை நிறைவேறினதா? உன
க்குப்போதுமான காலசௌகரிய மிருந்ததல்லவா? லஜ்ஜைப்
படாதே: சொல்.

அ.—கோபாலா, விருதா சிரமம்; மணலைப்பிழிந்தெண்
ணெ யெடுத்தாலும் எடுக்கக்கூடும். இவள் மனதை வசப்படு

த்த சாத்தியப்படவில்லையே. இனியிந்த அவமானஞ் சகிக்க முடியாது. நீயேகதி என்னாவி நிற்காது. உண்மை கருணை நிகே.

கி.—நல்லது ஒருயுக்தி செய்வோம். நீ யொரு விருத்த னாகவும் நானொரு சிறுபெண்ணாகவும் வேடம்பூண்டு அல்லி வேட்டையாடிக் களைத்துவரும் வழியில் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துக்கொண்டிருந்து தந்திரமாகப்பேசி அவளரண்மனையை யடுத்து கொள்துவமாக நமது குறிப்பை முடித்துக்கொண்டு போவோம் வா.

(லீன்முடிவு படுதாவிடவும் செல்வது.)

ஏழாங் களம்.

—:—

இடம்.—தண்ணீர்ப்பந்தல்

பாத்திரம்.—சிறுவன், சிறுபெண் பிரவேசம்.

கிழ.—(நடுங்கி யாடிப்பேசுவது) அடியே கிட்டவா; கூப்பிடக்கூப்பிட காது கேழ்க்கவில்லையா? அடைச்சப்போச்சா?

பெ.—எப்போதும் இந்த இழவுதான் வாடிவாடியென் கிறது, வயதாகி எல்லா மொடுங்கினாலும் இந்த வாய்மத மொடுங்கவில்லை. இதோ பக்கத்திலேதான் நிற்கிறேனே.

கிழ.—எலிமிச்சம்பழம் நருக்காதே இந்தப்பழத்தை யெடுத்துவை. புளிபைக்கரைத்துவிடு. தயிர்ப்பானையை மூடிவை ஜில்லென்று சுத்தஜலத்தை விடு. பிரயாணிகள் சுகமாய் குடித்துக்களைப்பையாற்றிக் கொள்வார்கள். சொன்னதைச்செய்.

பெ.—உனக்கே னிந்தக்கொடுமை? கொடுக்கிற மகராஜன் கொடுக்கிறான். நன்றாய்த் தயிர் பழம் காயம் கருவேப்பலை நல்லதீர்த்தம் மிதமாகச் சேர்த்துக் கொடுப்போமே, உன் அப்பன் தேடினது செலவாகிறதா? வீண் கர்மத்தைக் கட்டிக் கொள்ளாதே, சீழப்பிணமே.

கீழ.—எல்லா முன் இழவுக்குத்தானே கண் நிறைந்த கணவனில்லாமற் போனாலும், கைநிரையப் பணமாவது வேண்டாமா? பாவமாவது முழுமாவது போடி.

(அல்லி வேட்டையாடிக் களைத்து வருவது.)

(காபி இராகம்-ஆதிதாளம் வாரீர் சகிமானே மெட்.)

மெத்தவும்தாசுமாமுதே அய்யாவே மெத்தவும்தாசுமாமுதே
சுத்தஜலம் கொடுத்தாலும் உத்தமாமாமுமெனக்கு (மெ)
சூரியாதபத்தால்மேனி சோர்ந்துமிசவாடிவந்தேன்
கோரியதெய்வம்போல்வந்த ஆரியரே அன்புடனே
தாருமே களை மாறுமேயெனக்கு (மெத்த)
காட்டுமிருகவேட்டையாடி களைத்துவந்தேனே யோடி
வாட்டிமும் தாசுத்தைத்தீரும் கேட்டதை கொடுப்பேன்பாரும்
அய்யனே உதவும்மெய்யனே. (மெத்த)

அல்.—அய்யா நான் வேட்டையாடி மிகவும் களைத்துத் தாசுத்துடன் வந்திருக்கிறேன். தீர்த்தம் கொடும். பெண்ணே நீயார் நீ மிகச்சிறுமியாயிருக்கிறாய். அவர் மிகவும் விருத்தராக இருக்கிறார். புகையுடன் கலந்த ஜுவாலையோல காணப்படுகிறீர்கள். இந்த வறிய நிலைமையிலிருந்து சிரமப்படுவானேன்? என்பட்டணத்திற்கு வந்தால் உங்கள் வறுமையைப் போக்கி வேண்டியதெல்லாம் கொடுத்து நல்லஸ்திதியில் வைக்கிறேன்.

பே.—அம்மணி என்புருஷன் அவர்; வினைப்பயனாவிப் படிக்கஷ்டப்படுகிறேன். சூரியன் முன்னே யிருள் நிற்குமா? மகாலெக்சுமிபோன்ற உங்கள் தரிசனம் கிடைத்தபிறகு எனக்கினி சிரமமேது? இந்தப்புருஷனைத் தனியே விட்டுவர முடியாது. நீங்களாடவர்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமாட்டீர்களே. இவரென்னைப்பிரிந்தால் ஜீவித்திருக்கமாட்டார் என் செய்வது?

அல்—பெண்ணே, பயப்படாதே; உனக்காக வேண்டியதைச் சொல். ஆலோசிக்காதே. இந்த செயலற்றக் கிழவன் வருவதினாற் குற்றமில்லை. உனக்குவேண்டிய சௌகரியங்கள் செய்துகொடுக்கிறேன். கிழவா, யோசிக்காதே, வா சுகமாகக் காலத்தைப் போக்கலாம். எல்லாம் மனம்போல தருகிறேன்.

பே—அம்மணி, கௌரிவிருத மெனக்குண்டு. கலியாண காலத்திற் செய்கிற விமரிசைகளைச் செய்து பிறகு அம்மனைப் பூஜிக்கவேணும். அந்த விருதத்தை முடித்துவைக்க வேணும்.

அல்—எல்லாஞ் செய்துகொடுக்கிறேன் வாருங்கள்.

(எல்லாருஞ்செல்வது வீன்முடிவு.)

எட்டாங் களம்.

—:~:—

இடம்:—படுக்கைவீடு.

பாத்திரம்:—அல்லிபடுத்து நித்திரை செய்யும்பொழுது அருச்சுனன் கருஷ்ணனால் கொடுக்கப்பட்ட தாலியைக் கட்டி விட்டு, அவள் விருதுக்கொடிகளை யறுத்துவிட்டு இருவரும் நாட்டிற்குச் செல்வது.

(அல்லி விழித்துக்கொண்டு கழுத்திலிருக்கும் தாலியைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுவது, கோபிப்பது பிரலாபிப்பது; அரசர் களுக்கு ஓலையனுப்புவது.)

இராகம் பியாக்-தீசிரம் தாளம்-மானே பிடியே
வனக்கீள்ளையே மேட்.

மட்டிப்பயலெவன் சுட்டித்தனமாக
கட்டுக்காவல்மீறி யிஷ்டம்போலவந்து
தொட்டுக்கிட்டித்தாலி கட்டிவிட்டுப்போன
குட்டுத்தெரியாமல் குலமானம்போச்சுதே (1)

என்னகாலமடி என்னகோலமடி
என்னஜாலமடி என்னசீலமடி
என்னவிதியடி என்னமதியடி
என்னசதியடி என்னகதியடி (1)

பார்த்தார் நகைப்பாரே பகைவர் சிரிப்பாரே
பாரொங்குமேசுமே பதராகப்பேசுமே
பார்த்தவர் மதிப்பாரோ பாவையென் மதிக்கரோ
பாபி அயன்குதோ பாழும்வினை யீதோ (மட்டி)

ஓகோ மந்திரி, இதென்னபுதுமை! என்னகேவி! இந்தத் தாலி, யென் கழுத்திற்கட்டின கள்ளன் யார்! விஞ்சையா ம்

திரமா திரஸ்கரணி வித்தையா எவன் வந்தான்? எப்படித்
துணிந்தான்! என்ன ஸாஹஸ்யம்! என்வீரம், என் மானம்,
என்கீர்த்தி, என் திடமான விருதம், குற்றமில்லாக்கற்பு எஸ்
லாவற்றையுமொரோகாலத்திற் கொள்ளை கொண்டானேயவன்
தேவனா! நானா! எவனிந்த ஆண்மை படைத்தான்? என்
மனம் பதறுகிறதே. மானமல்லவோ பெரிது? ஆகா சகலக்
முடியாத கோபமும் துக்கமும் உண்டாகிறதே! இந்த மோச
க்காரனை கண்டறியாமற் போனால், நாயிதுகாறும் பிழைத்த
பிழைப்பு சேலியாச்சது, சும்மாயிருக்கக்கூடாது.

நாலுதிக்குமோலை நங்கையேபோக்குவீர்

நரபதிகள் கூடி நம்மைவந்துகாண

பால்போல் பரிசுத்த மாகுமெந்தன்கற்பை

பதுங்கிவந்தழித்த பான்பலம்பார்க்க

(நாலு)

மந்திரி, இது விஷயத்தைக்கண்டு ஒருஒலையெழுதி நாலு
திக்கிலுமுள்ள மன்னர்களுக்கனுப்பி தாமதமன்றி யுடனே
வந்து நாம் கூறும் பிரமாணத்தைச் செய்து போகும்படி
யேற்பாடு செய்யுங்கள். அதற்கு மனமில்லாதவர்கள் யாரா
னாலும் நம்மைப்போரினால் வென்று கைவசப் படுத்திக்கொ
ள்ளவேண்டுமென்றும் எழுதுங்கள்; தாமதிக்கக்கூடாது.

அங்கம் IV.

—:~:—

முதற் களம்.

—:~:—

*இடம் — அரண்மனையிலொருபாகம்

பாத்திரம்.—அரசர்களின் பிரவேசம் (நெய்கொப்பரைகாய்வது)

மந்.—மன்னர்களே நீங்களொவ்வொருவரும், மனம் பரிசுத்தமாயிருக்குமானால் இதோ கண்முன்னே காய்ந்து கொண்டு இருக்கும் நெய்க் கொப்பரையில் கையைவைத்துப் போக வேண்டும். மனதில் கலக்கமுள்ளவர்களைக் கண்டறிவவேணும்.

(பியாகீ இரங்கம் ஆத்-ஸாகி.) முன்னம் நீங்கள்
கொண்ட கர்வம்-மெட்.

1. அங்கதேசத்தான்நானே அச்சயில்லாமற்றனே
அனலிற்காயும்நெய்தனில் அத்தயிடுரன்பாரீர்
2. மகததேசத்தான்நானும் மனத்திடத்துடனிதா
மழுபோற்காயும்நெய்தனில் மலர்க்கரமிடுகிறேன்
3. கோஸலத்தரசன்நான் கோதில்லாமனத்தினன்
கொதிக்கும்நெய்ப்பாத்திரத்தில் கோதையேகையிடுரேன்
4. சோதேசத்தரசன் சேமவேல்படைத்தவன்
கோரப்பிரமாணஞ்செய்தேன் வேறென் றுமறிகிலேன்
5. சோளதேசத்தரசன் சோர்ந்திடாருணத்தினன்
கோளேதுமறிகிலன் கோடிமுறையுரைப்பேன்.

(வீமன் வருவது அட்டகாஸத்துடன்)

நோட்டு.

பாரதகுலத்துமன்னர் பாண்டவருக்காகநான்பரிந்து
மன்னரவையில்வந்து தெரிந்துபிரமாணங்கூறுவேன்.
பாவையல்லிகுணத்தை யறிவோம்பார்த்தும்கேட்டதில்லையாம்
பார்மன்னர்தர்மன்னானும் பாபமொன்றும் அறிகிலோம்
பார்த்தனந்தன்சோதரன் பாவையல்லியரசிக்கு
பதங்கிமறைந்துதாலியை பயந்துகட்டவேமாட்டான்

(அக்கினியைசுற்றிவந்து கொப்பரையில்கையிட சுவாலமேலோங்கக்
கண்டு வீமன் அதிசயித்து ஸந்தேகத்துடன் கண்ணனை
கிணந்து பேசுவது.)

ஓகோ! என்னவிந்தை! என்ன அபூதயானவிஷயம்!
கோபாலகிருஷ்ண, உன்னுடைய மித்திரன் விஷயத்தில் நான்
முன்வந்தது குற்றம். ஏதோ விசித்திரம் நடந்திருக்கிறது.
உன்திருவிளையாடல் அனுமானத்தால் அறிந்தேன். நல்லது
ஒரு வேடிக்கை செய்துபோகிறேன். பெண்வீரரே, உங்கள்
அரசி யெங்களை யெல்லாம் மதிக்காமல் இந்தவிதம் செய்தாளால்
லவா? இதோ பாருங்கள் கோபாலகிருஷ்ண உன்கிருபை.

(நெய்ப்பாத்திரத்தை யெடுத்து குடிக்க பெண்வீரர்கள் கண்டு
பயந்து அரசிக்குத் தெரிவிக்கப்போவது.)

வீன்முடிவு படுதாவிடவும்.

இரண்டாங் களம்.

—:~:—

இடம்.—தனியறை.

பாத்தீரம்.—அல்லி மந்திரி கஞ்சகிப்பிரவேசம்.

அல்.—பெண்வீரர்களே, எல்லா அரசர்களும் முறைப் படி பிரமாணஞ்செய்தார்களா? ஏதேனும் அனுமான மேற்பட்டதா? கண்டுபிடித்தீர்களா?

பெ.—தாயே, உத்திரவுப்படி எல்லா அரசர்களும் நடந்தார்கள். அஸ்திநூபுரத்து மன்னர்கள் பாண்டவர்களில் இளையவராகிய பீமசேனமகாராஜா அவர்கள் தனக்காகவும் ஸகோதரர்களுக்காகவும் முன்வந்து பிரமாணம்செய்து வந்தவர் ஏதோ சங்கைபுற்று ஆவேசம் வந்ததுபோலெழுந்து ஜுவாலைவீசக் காய்ந்து கொண்டிருந்த கொப்பரையை யெடுத்து நெய்யைக்குடித்துவிட்டு கோபமாகப் போய்விட்டார். அம்மணி இதுதான் விசேஷம்.

அல்.—மந்திரி, அஸ்திநூபுரத்து மன்னர்களின் பராக் கிரமத்தை பார்ப்போம். நமது சேனைகளைத் தயார்செய்தனுப்புங்கள்; நாமும் தொடர்ந்து செல்வோம் தாமதிக்கக்கூடாது.

(ஸீன்முடிவு படுதாவிடவும்.)

•
—

மூன்றாங் களம்.

—:—:—

இடம்.—அத்திஞபுரம் போர்க்களம்

பாத்திரம்.—இருக்கடியின் சேனைகள் தர்மர், பீமன், நகுலன், சகாதேவன், அர்ச்சுனன் கிருஷ்ணன் அல்லி மந்திரி பிரவேசம்.

(நோட்டு மெட்டு)

அ—பாரதகுலத்துமன்னர் வீரசௌரியம்காட்டுங்கள்
பாவையல்லியானைவென்று பழயகொடிநாட்டுங்கள்
பதுங்கிவந்தவீரன்யாரோ பரிந்துமுன்னேவாருங்கள்
பணிந்துசிவதானங்கேட்டு பறந்துஒடிப்பிழையுங்கள்

பா.—பெண்புத்தியாற்பைதையாக பெருமைமறந்துபேசுநீர்
கண்மறைந்துகருத்திழந்து கரைகடந்துயேசுநீர்
தண்மதிசுலத்துமன்னர் தன்மையறியாமல்நீர்
எண்ணில்லாக்காக்கைகள்போல் எதிரில்வந்துகூடிநீர்.

(இருபடைகளும் யுத்தஞ்செய்ய ஆண்வீரர்கள் சோர்ந்திட
தர்மரும் பீமனும் அதிசயிப்பது.)

தர்.—பீமா, என்னவிசித்திரம்! பெண்வீரர்கள் கடல்
திரண்டதுபோல ஒரேவயது ரூபம் தைரியம் வீரத்தன்மை
யுள்ளவர்களாகக் கச்சைகட்டி கொஞ்சமும் சோராமல் முன்
னின்று போர்செய்யுந்தன்மை, சுத்தவீரர்கள் கண்டு ஆச்சரி
யப்படக்கூடியதே. என்மனமும் கூட கலங்குகிறது. நல்லது
அருச்சுனனெங்கே கோபாலா, என்ன அற்புதம்; நகுல ஸகா
தேவர்களெங்கே.

(ஸகாதேவன் ஒரு சூத்திரமமைந்த கூட்டிலேறிநின்று அல்லியின் முன்னேவருவது நண்ணனும் அருச்சுனனும் ஒருபுறமாக வந்து நிற்பது)

ஸ.—பேதமை வடிவாய்வந்த மாதரசியே நிற்பாய்
மாதுமைப்பாகன்வந்தாலும் மன்னிக்கேனுண்க்காப்பாய்

அ.—நாலுகால்விலங்கைபோல நடுக்கூட்டிலடைபட்டாய்
மாலுடனயன்வந்தாலும் மதிக்கேன்போடாமதிகெட்டாய்

ஸ.—பெண்வதைகூடாதென்று பெரியோர்கள் கூறும்மொழி
உண்மையென்றுபொறுத்தேன் உறுதியாய்வாங்குவேன்பழி

அ.—இச்சகமொழிகள் பேச லச்சையில்லையோபேடி
பச்சைமரத்தாணிபோல பாய்ச்சரேன்கணைகள்நாடி

ஸ.—பாவையே நீ பாவையல்லால் பாராக்கிரம மணுஷமேது
நாவையடக்கிப்பேசடி தாவிக்குதிக்காதேபோடி

(அல்லி கூட்டிற்புருந்து ஸகாதேவனை யடிக்கப்போக தந்திரமாய் கூட்டைமூடி ஸகாதேவன் அல்லியை சிறைபிடிப்பதும் அல்லி அதிக கோபவேசத்துடன் ஆரவாரஞ் செய்வது.)

(மானேபடியே மெட்)

அல்.—தார்மன்னர் தர்மமோ தந்திரத்தாலென்னை
தந்தக்கூட்டி லடைத்தாய்
சூரனா வீரனா சுத்தஜடனா நீ
சூது யெங்கே படித்தாய்

ஸ.—பேதையைக்கொல்வது பெருமையல்லவென்று
சூதுசெய்தே பிடித்தேன்
கோதையற்கடுக்காத கொள்கையை சூழிலை நீ
சூணமென்றோ நீ படித்தாய்

அல்—கொண்டலிருத்தன்னைக் கண்டனஞ்செய்திட
அண்டராலு மாகுமோ
மண்டலத்துவீர மன்னர்களெதிர்த்தாலும்
மாதை வெல்லலாகுமோ

ஸ—அபலையே சபலையே மதலையே மதங்கொண்டு
ஆங்காரமாய்ப் பேசாதே
அறிவேன் அறிவேனுந்தன் அறியாமை ஆணவத்தை
அடக்குவாய் ஏசாதே.

ஸ—ஸ்திரீயே, தொட்டுத்தாவி கட்டிப்போன ஒருவனைக் கண்டு கொள்ள சக்தியில்லாமற்போன உனக்கு இவ்வளவு வாய்மதமாகாது. ஒரு கணையாலுன்னை வெல்லுவது பெரிதல்ல; எவ்வளவு வீரத்தன்மையுடன் பேசினாலும் நீ பெண். உன்னை எல்லாரும் பார்க்க வேடிக்கையாக இந்தவிதஞ் செய்தேன். இனியாவது பொறுமைபாகப் பேசுவாயா? உன் பராக்கிரமத்தை யெல்லாரும் மெய்ச்சினோம்.

கிரு—பாண்டியகுலத் தரசியே, உன்னுடைய பராக்கிரமத்தைக்கண்டு இங்குள்ள அரசர்கள் மட்டுமல்ல, தேவர்களும் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். பூர்வம் மலையத்துவஜபாண்டிய ராஜகுமாரியாகத் தோன்றிய தடாதகைபிராட்டியார் எப்படி திக்குவிஜயஞ்செய்து முடிவில் சுந்திரேசரைத் திருமணஞ் செய்து கொண்டார்களோ அதுபோல அதே மறைபிறற்றோன்றிய நீயும் கொண்ட விருதத்தை இதுவரையில் பங்கமன்றி சாதித்துக்கொண்டு வந்தாய், நான் துவாரகபதியாகிய கோபாலன். இதோ பக்கத்திலிருப்பவன் என் பக்தனும் மைத்துனனுமாகிய அருச்சுனன். இந்தத் தாலி யுனக்கு அவனால் கட்டப்பட்டது. நான் செய்த மாயலீலை; உனக்கேற்ற ஒப்பற்ற புருஷன். இனி மனங்கலங்காதே. இந்த யுத்தம் எவளவு காலம் நடந்தாலும் இப்படியே நடந்துகொண்டிருக்கும்.

ஸகாதேவா, கூட்டைத்திறந்துவிடு. அரசியே, கோபத்தைவிடு
எவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகும் ஒரு புருஷனை யடைந்து
வாழ்வதே பெண்களுக்கு அணிகலம்; எல்லா அரசர்களுமறிய
இந்த அருச்சுனை மாலை யிடுவாய். போவோம் வாருங்
கள்.

(வீன்முடிவு படுதாவிடவும்.)

நான்காம் களம்.

—*—

ஒடம்.—கலியாண மண்டபம்.

பாத்திரம்.—தர்மபுத்திராதிகள் ஸ்திரீகள் அல்லியரசி
பெண்வீரர்கள் கிருஷ்ணன் புரோகிதர் கஞ்சகி.

(மங்களாஷ்டகம் பூ மாரிபெய்வது.)

(மங்களம் பாடுவது.)

மங்களம் ஜயமங்களம் மகராஜர்கள் கொண்டாடும்

மகராஜன் விஜயன்மாதரசியல்லி

மாக்ஷிமையாய் வாழ்க

(மங்)

மாலும் மகலெக்ஷியிபோலும் மகாதேவன் உமையைப்போலும்

மலரவன் பாரதி மாரன் இரதியும்போல்

மகிழ்வுடன் வாழ்க

(மங்)

மாதம் மும்மாறிபெய்து மாலைஞ்செழித்திட

மாமன்னர் நாவலர் பாவலர் யாவரும்

மகா கனமுடன்வாழ்க

(மங்)

அல்லியின் திருமலைக்கை சொல்லிய மணப்பெயரோன்

அருள்சடராஜன் பாதத்தை யனுதினம்

அன்புடன் துதித்து வாழ்க

(மங்)

மாமதுரையில்வாழும் மங்களம்பாள் கயற்கண்ணி

மாதவர் போற்றும் மலரடியை யெண்ணி

மகிமையுடன் வாழ்க.

(மங்)

(வீன்முடிவு படுதாவிடவும்.)

சுபம்! சுபம்! சுபம்!

‘அகிலராண்ட வள் துணை.’

முற்றிற்று.

78504

0-12 MKR 4, A

N12

PRINTED AT

THE SOUTH INDIAN PRESS,

18, LINGHI CHETTY STREET, G. T., MADRAS.

